XXXVI. ÉVFOLYAM, 43. SZÁM

Ára: 2,80 Ft

1980. OKTÓBER 23.

Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

– Maga smucig alak! Annyira spórol a benzinnel, hogy már húsz kilométer után el akar csábítani?!

Üljünk le!

Ifjú mérnök mesélte: egy értekezleten javaslatokat tett a vállalati szervezet egyszerűsítésére. Az igazgató zárszavában nagyon megdicsérte és hangsúlyozta, hogy le kell ülni és meg kell beszélni ezeket a figyelemreméltó észrevételeket. Igaz, hogy akkor is éppen ültek, de ez már ugye a zárszó volt, utána felálltak. Hónapokig nem történt semmi, majd a mérnök sürgetésére az igazgató leült vele, hogy megbeszélje. Figyelmesen újra végighallgatta javaslatait és ezt mondta: „Nagy részük megvalósíthatónak tűnik. Üljön le a főosztályvezetőjével és beszéljék meg alaposan." Ő is meghallgatta, majd így döntött: le kell ülni az osztályvezetőkkel és meg kell beszélni. Közben eltelt egy év, a vállalat szervezete még ugyanolyan, mint volt. Még sokszor le kell ülni, hogy megbeszéljék. És sok minden miatt le kell ülni, hogy megbeszéljük. Már maga az, hogy kijelentjük: le kell ülni és meg kell beszélni – egy lépés előre, az ügy mozgásban van, senki sem vádolhat bennünket nemtörődömséggel.

Itt volt a munkaruhák esete: bányászok panaszkodtak, hogy a munkaruhák összemennek a mosásban. Az újságban megjelent panaszra két érintett cég is válaszolt, mindkettő kifejtette, hogy az érdekelt szerveknek, vállalatoknak le kell ülniök és meg kell beszélniök a problémát. De még nem ültek le, amikor a parlamentben felállt egy képviselő és interpellált a munkaruhák ügyében. Az államtitkár válaszában különféle intézkedések megtételét jelentette be. Miután ő is felállt, meg a képviselő is, sikerült jobban előrelépni. De persze még újra le kell ülni és meg kell beszélni a részleteket.

Ám az sem mindegy, hogy mikorra tűznek ki egy-egy „leülést". A XVIII. kerületi pártbizottság első titkára mondta el egy interjúban, hogy egy nyugati üzletember kedvező áron meg akarta vásárolni az egyik vállalat teljes raktárkészletét. Ez pénteken volt, és a külföldi kikötötte: ő vasárnap utazik Londonba, addig a szerződést alá kell írni. Ehhez azonban magyar részről sok-sok ember kell és – mint a nyilatkozó elmondta – „hétvégén az üzletkötésben érdekelt valamennyi személyt elérni reménytelen vállalkozásnak bizonyult. Az üzlet meghiusult." Mert ilyenkor senki sincs, aki leülne, hogy megbeszélje. Ez ellen pedig tenni kell! Hogy mit és hogyan? Ennek kidolgozásához természetesen még le kell ülni és meg kell beszélni!

Földi Iván

Első a hátsó?

Nézem minap a tévét, soha még ennyi fiatal, csinos fehérnép színes magyar produkcióban, amely ráadásul kétrészes, bár a lányokon sokszor még egy icipici egyrészes sincsen. Szóval nézem a történést, vetkőznek rendületlen, nagy-nagy átéléssel, és ezúttal még az sem igen fordul meg a fejemben, hogy baj lehet a színészválasztással. Hogy mindig ugyanazok a jól ismert keblek. Nem, itt jó néhány újat is látni.

Föltűnnek hát a nők apróban, de többnyire anélkül. És az ifjú férj, aki megrögzött rendetlen, jutalmul ezért látványosan végiglegeli őket, meg az asszonyka, aki még „ahelyett" is inkább porszívózna, de szabad idejében egy pedáns pszichológust környékez. Egyébként új asszonyt keresnek a fiúnak – noha a régi még birtokon belül takarít bőszen –, kétszobás, összkomfortost, hogy aztán kijátsszák, a lakást megszerezzék, jut majd hely mindkettőjüknek, itt szemetel az egyik, amott porszív a másik.

Pereg a film, két vetkőzés között egy harmadik, csak ámulok, nem hiszek a szememnek, ha a kamera nagyritkán egy-egy magából kivetkőzött, ruhába bújt hölgyeményre téved. Másnap aztán hallom egy bennfentestől: az a lány ott háttal, a totál meztelen, az nem az volt ám, mert a színésznő nem vállalta. Annál inkább a statiszta. Meddő szemérem. Kár volt (neki) ekkora feneket keríteni. Mégha a másé is, olyan az, mintha az övé volna. Így könyveli el mindenki. Elöl színész, hátul statiszta, színe és visszája, a nézőnek egyremegy, ha képünket (nevünket) adjuk egynémely dologhoz, a hátsó gondolatokat is vállalnunk kell, nemegyszer azokat elsősorban, ez a meztelen igazság.

Különben is. A népszaporulatért nézőnk feje egy csöppet sem fáj már, a túlhajtott szerelmi statisztika láttán. A prima jó ágyak meg sokat szidott bútoriparunkat dicsérik. Megnyugszik hát. Szundít egyet. Jobb esetben elvonul porszívózni.

Münz András

Hálaadó hiánycikk

Annyi nehezményező írás jelent már meg a hiánycikkekről, hogy így, meg úgy, intézkedjenek már az isten és a kereskedelem szerelmére. De arról, hogy a hiánycikknek milyen haszna is lehet, még sohasem írtak. Hát tessék!

Kevés jobb dolog akad a távfűtésnél. Megszűnt a szénciPekedés, por-füst-piszok, a meleg magától jön és távozik a tavasz beköszöntével. Csak egy a probléma: szeptember vége és a fűtésidény hivatalos beköszönte október között a lakásokban 15 fokra lehűl a hangulat; napközben süthet a nap, enyhet ígérhet a késő ősz, napnyugtával mégis jégvirág pompázik a lakások ablakain, jégcsap-bajszot kap a csillár és dermedt ujjak kanalazzák az esti levest. Ilyen körülmények között támadt az ötletem, hogy az átmeneti időszak enyhítésére hősugárzót vásárolok. Ezt szerettem volna egy új kenyérpirító készülék vásárlásával összekötni, mert a régi átadta lelkét teremtőjének.

„Nincs!" „Nincs!" „Ninc!" – az utóbbit egy selypítő eladó mondta a harmadik Keravill-boltban. Se hősugárzó, se pirító. Sőt, az utóbbiról való érdeklődésem kapcsán még rám is pirítottak: „Hol él maga, uram?"

Üres kézzel tértem meg eszkimó-kunyhómba. Különöset észleltem: mintha nem lenne olyan dermesztő a hideg. Odarohanok a fűtőtesthez: meleg. Egy héttel előbb kezdték el a fűtést. Ha nem lett volna hiánycikk a hősugárzó, akkor boldog mosollyal tértem volna haza és az arcomra fagyott volna a mosoly, hiszen fölöslegesen vásároltam volna. Tehát a hiánycikk megtakarítja az embereknek a fölösleges kiadásokat!

Viszont mi lesz a kenyerekkel? Hiába fűtenek, hiába rakom a fűtőtestre a kenyérszeleteket, csak átlangyosítja, de nem pirítja meg. Jaj, semmi sem tökéletes...

Tardos Péter

Leszámolás a kémekkel

Az Új Tükörben olvastam, hogy milyen komoly veszélyt jelentenek az ipari kémek, akik rafinált módszerek és miniatűr technikai csodák segítségével féltve őrzött titkokat kaparintanak meg, s olykor még szilárdnak hitt, világhírű cégek is áldozataikká válnak.

Megnéztem néhány tévéműsort – és megnyugodtam: nekünk nem árthatnak a kémek! A Hét, a Siker és a Felkínálom című programok ugyanis korszakalkotó magyar találmányok és újítások egész sorát mutatták be, amelyeknek egyetlen közös vonása volt: a sors és az illetékesek szeszélye miatt minden előnyük ellenére nem került még sor széles körű alkalmazásukra.

Naiv nézőtársaim bizonyára felháborodtak ezen a jelenségen és bürokratikus packázásnak nyilvánították a tényt, hogy ragyogó ötletek egész sora süllyed el az íróasztalok, páncélszekrények mélyén, ám én tudom, hogy ez a látszólagos bürokrácia valójában fokozott éberség! Mert az ipari kémek elleni legjobb védekezés kétségkívül az, amikor egy találmányt egyszerűen hozzáférhetetlenné tesznek, olyannyira, hogy nemcsak a spionok sáskahada, hanem olykor még maguk a feltalálók sem tudnak meg többé semmit róla. Ezt illusztrálta az a tévériport is, amely arról számolt be, hogy az Országos Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Kiállításon aranyéremmel kitüntettek egy terméket, a tésztarizst. A riportból arról is értesülhettünk, hogy még az aranyérmet adományozó zsűri sem volt biztos a dolgában, kinek is a találmánya a tésztarizs. Az aranyérmet ugyan egy szövetkezet kapta, ám igényt tart rá egy konzervgyár is, mondván, hogy a találmányban nekik is részük van.

A vita eldöntésére nem vagyok hivatott, viszont nyugalmam az ipari kémeket illetően tovább erősödött, sőt, most már azt is sejtem, hogy lefekvéskor minden ipari kém így fejezi be imáját: a magyarok találmányi titkaitól ments meg, uram, minket!

És az úr megmenti őket! Sőt, gyakran bennünket, magyarokat is!

Vezda János

TAKARÉKOSSÁGI HÓNAP

– Évről évre könnyebb lesz betartani...

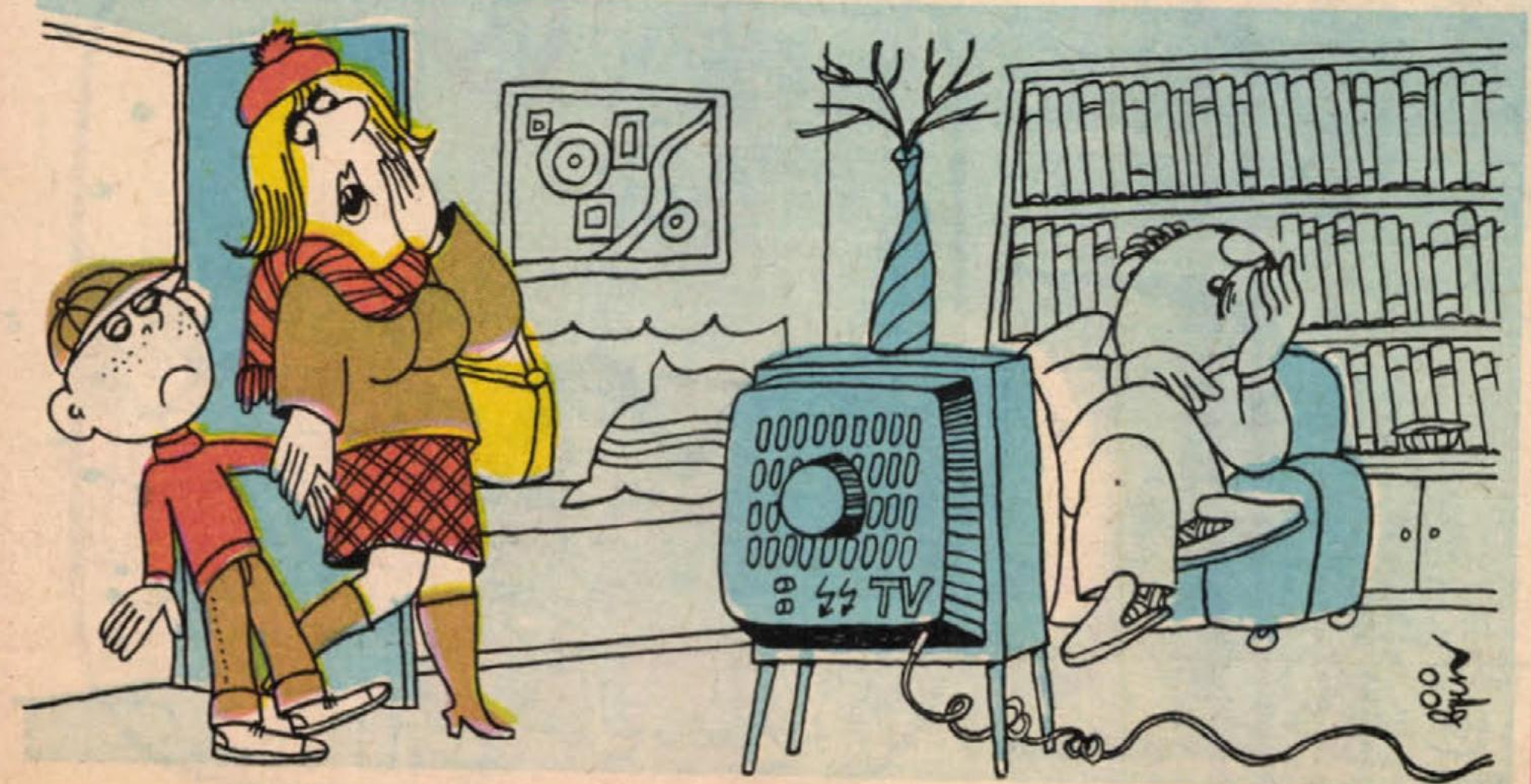

– Alig tíz napja jöttem meg a szabadságomról és máris kezdik a nyaggatást!

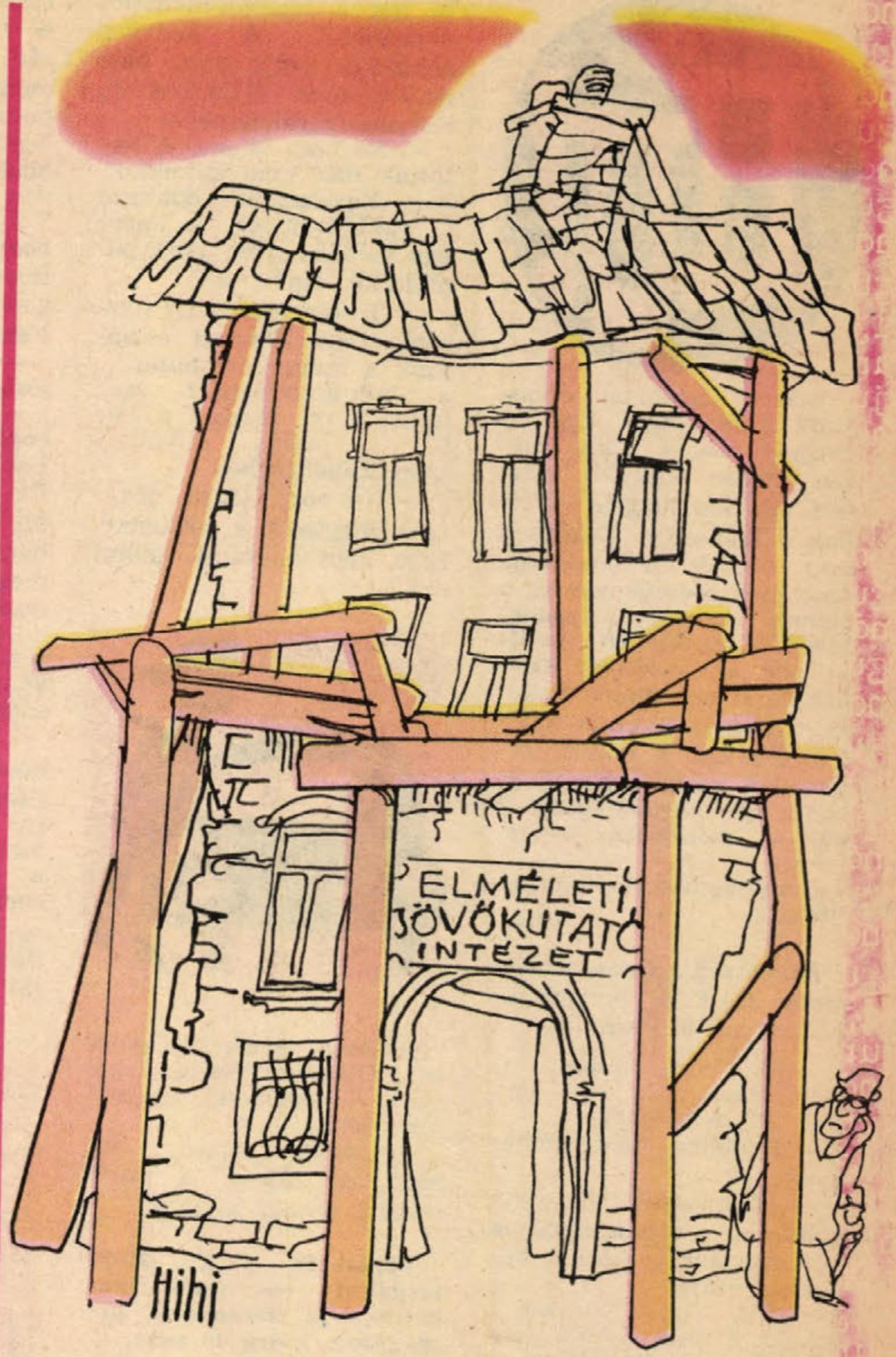
– Ezt a főnök ellen, ezt a rokonok ellen, ezt a nemzetközi helyzet ellen...

TV-HÍRADÓ

– Szent isten, lekéstük a külföldi eseményeket! Apád már alszik...

A TECHNIKA FEJLŐDÉSE

HU!

Bizarr történetet olvastunk a lapokban. Egy kis magyar család (férj, feleség, anyós) külföldi túrát tett egy kis magyar autóban (Trabant). Útközben vita támadt a kocsiban, amelynek eredményeként a kedves mama visszaadta lelkét teremtőjének. Az ifjú pár az izgalmak kipihenésére egy motelba tért és közben ismeretlen tettesek ellopták a kocsit. Tetemestül együtt. Azóta se kocsi, se megboldogult. A kár — mondhatni — tetemes.

Utánajártunk. Felgöngyölítettük.

Párbeszéd a Quantacostamotel 223/E sz. bungalójában. 1 óra 43 perc.

— Ne bőgj, Maca. Inkább százszor ő, mint egyszer én, nem igaz?

— Ihigehen dehe méhégihis...

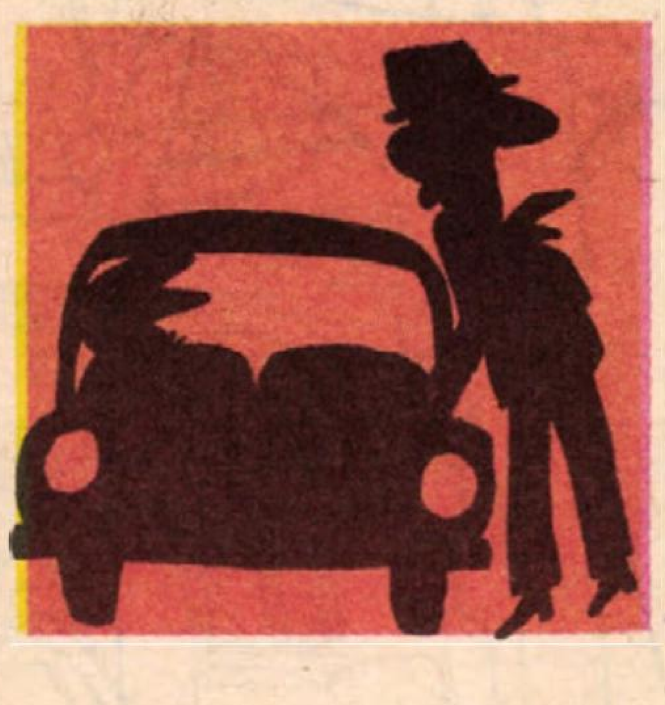
— Most legalább nyugodtan elpasszolhatjuk odahaza Geyer Flórián kakukkos óráját.

— Jaj, hagyd már azt a kakukkos órát, Gyula. Szegénykém a kocsiban is azért izgatta fel magát, mert te el akartad passzolni azt a kahakuhukkohos óhóráhát... A kedvenc kakukkos órája volt. Még Andor bácsi zsákmányolta Köhönihiggrähätznéhél...

— Ne bőgj, Maca. A halottak már nem kakukkolnak. Elpasszoljuk odahaza a kakukkost és te kapsz egy valódi nercet tiszta panofixből. Na?

— Te olyan jó vagy hozzám, Jenő. De mit csinálunk a huhu... a huhu... a huhulláhávahal? Még most is ott fekszik a háhá... a háhá... a háhátsóhó ühülééhésehen...

— Ne bőgj, Maca. Majd csak megsegít a jóistenke. Pszt, nem hallottál valami zajt?

— Jenő! Gyere ide gyorsan! Odanézz. Viszik! Lopják! A mamával együtt! Van isten!

— Látod, Maca, én mondtam neked. A jótett mindig elveszi jutalmát!

Párbeszéd a ZV 36-99 forgalmi rendszámú Trabantban a moltobenei országúton. 1 óra 49 perc.

— Omobono, akkora marha vagy, hogy a világ összes marhája együttvéve is maszületett borjú hozzád képest. Mamma mia, mennyit tanítottalak. Idehallgass, ha már Trabant, legalább bulla ne legyen benne. És, ha már hulla van benne, legyen legalább Volvo. Ha nem akarod, hogy laposra püföljem a fejedet, jegyezd meg magadnak egy életre: több lóerőt, kevesebb tetemet.

— Jóságoségmostmilesz... jóságoségmostmilesz...

— Omobono, sose mondd, hogy jóságoségmostmilesz. Látod, ezt utálom benned. Ezt a jóságoségmostmileszt. Mi lenne? Ott a kanyarban megállunk, szépen megfogjuk az istenben boldogultat és kitesszük a...

— Mi, hogy én? Megfogni? Nincs az a pénz. Jóságoségmostmilesz... Jóságoségmostmilesz...

— Rendben van, Omobono, támadt egy ötletem. Csendes utasunkat negatív túsznak fogjuk tekinteni. Pecabotot nyomunk a kezébe és a körorvos kertjében nekitámasztjuk egy pálmafának. Ha Don Basilio kifizeti a váltságdíjat, akkor az istenben boldogultat átvisszük Don Alonsóhoz, az árvaszék elnökéhez, akitől szintén újrik majd egymillió líra. Jó, mi? Van itt tüdő, hehehe.

— Hihihi.

— Hahaha.

Fordulat.

A tetem szíve a bucolicai huppanónál kezdett újra ketyegni. Az ilyenfajta csoda Dél-Olaszországban gyakoribb, mint a peronoszpóra. Felnézett, négy

szőrös fület látott kirajzolódni a műszerfal gyér fényében. A tetem tapasztalt asszony volt. Tudta, hogy egy szőrös fülben sem szabad igazán megbízni, négy szőrös fül pedig maga a dögvész. Előre hajolt tehát, és amikor a ciaobambinai jelzőlámpa kísérteties zöld fényt vetett az utastérbe, harsányan így kiáltott:

— Hu!

Részlet Antonio Chiaroscuro, vinorosoi rendőrtizedes jelentéséből.

„Hajnali 2 óra 03 perckor Moltobene felé kerékpározva két alakra lettem figyelmes. Az országút betonján ültek, a halál néhány perce állhatott be. Az áldozatokban zseblámpám fényénél Omobono Ferravia és Pericoloso Sporgersi többszörösen büntetett autótolvajokat ismertem fel. Külsérelmi nyomokat nem találtam, az áldozatok arcán azonban leírhatatlan rémület tükröződött."

Végkifejlet.

A megboldogult anyós 2 óra 25 perckor kérte felvételét a Mária Dédunokáiról elnevezett zárda tagjai közé. Szállás és ellátás fejében felajánlotta a ZV 36-99-es forgalmi rendszámú Trabantot, de ezt elhárították.

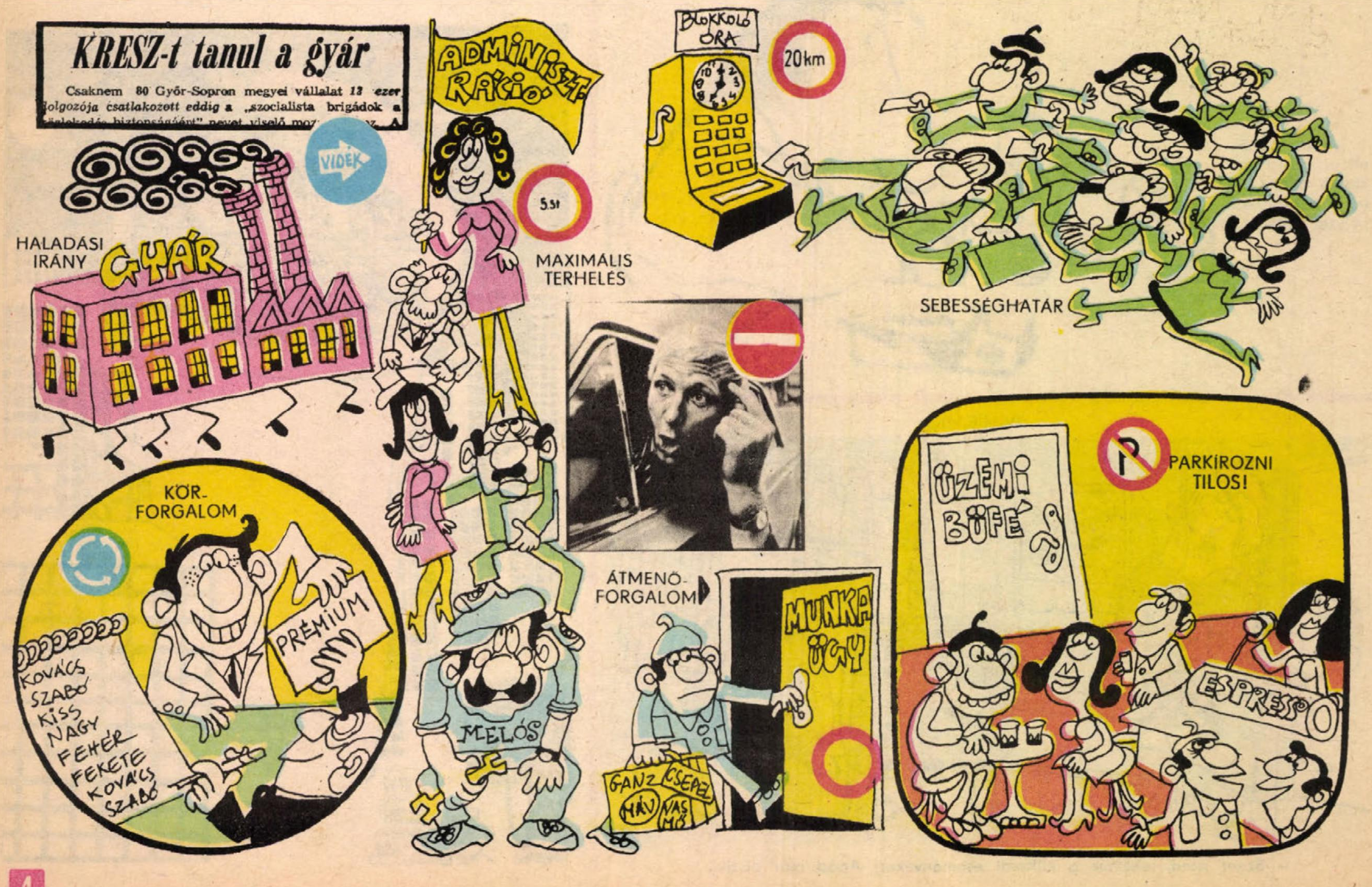
— Mi ugyan kolduló rend vagyunk, gyermekem — mondta az ősz priorissza —, de ilyen rosszul mégsem állunk.

A tetem azóta boldogan él a rendház falai között. Naponta csak 23 órát kell súrolnia, ami nevetséges töredéke az otthoni munkájának. Úgy tervezi, hogy egyszer majd hazalátogat. Viharos éjszakán elbújik a fiatalok ágya alatt és amikor a Cibere mozi neonja kísérteties zöld fényt vet a hálószobába, harsányan így kiált:

— Hu!

De hol lesz akkor már Gejer Flórián kakukkos órája?!

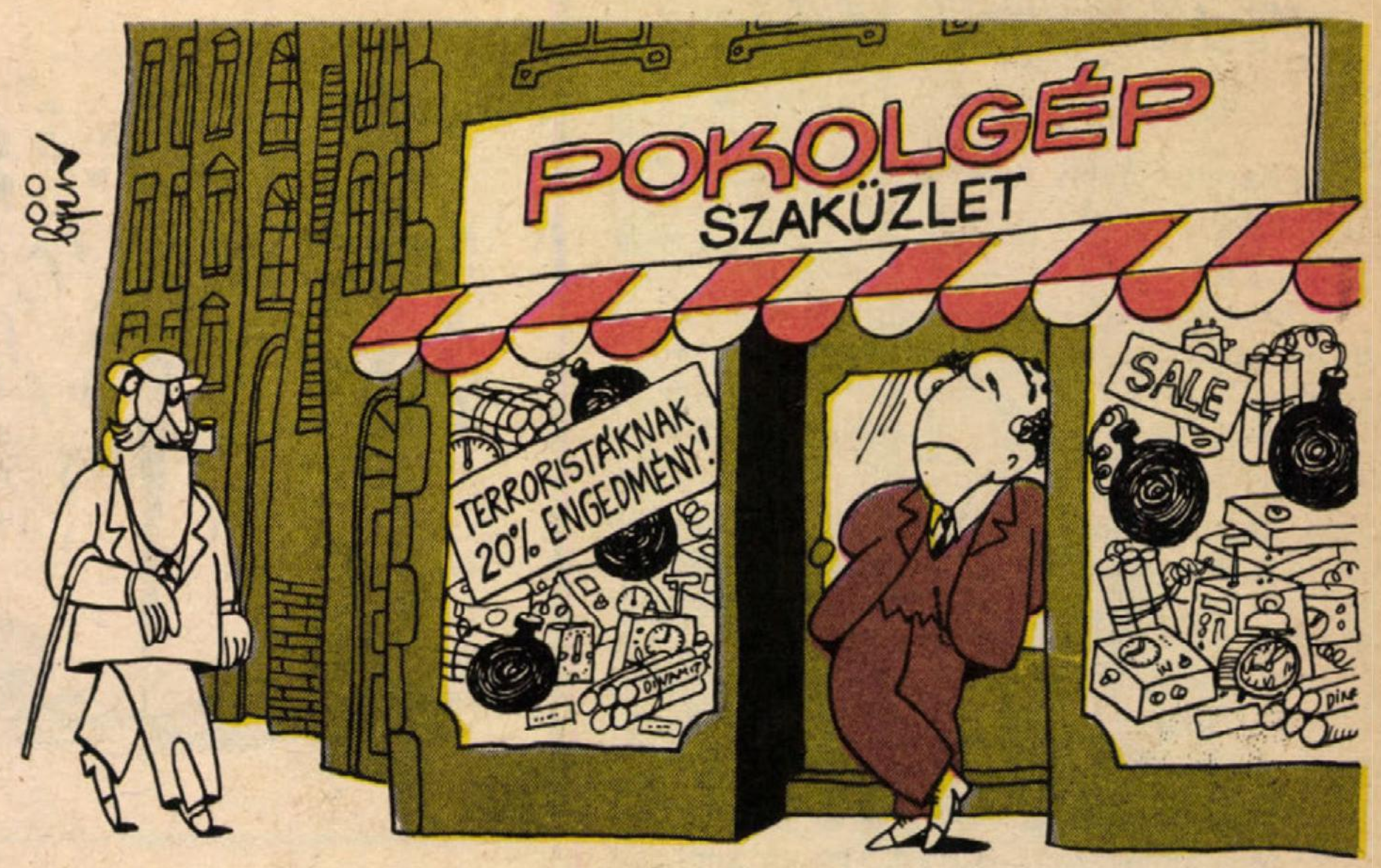
Peterdi Pál

KÖZEL-KELETI VÁLTOZÁSOK

JÓL MENŐ BOLT NYUGATON

HOMOK

Megáll a kés a levegőben ...

A kés, amellyel szakállamat pusztítom, a fürdőkád szélén ülve, azért áll meg a levegőben, mert nagyon érdekes párbeszéd folyik a rádióban. Azt mondja éppen egyik legnagyobb építővállalatunk igazgatója, hogy szeretnék ha kevesebb lenne a *homok*.

Nem, barátim, nem a malterbe keverendő, parányi szemcsékből álló, szürkésfehér, laza anyagról van szó. A homok a legújabbkori építőipari nyelvjárásban egészen mást jelent: azt a kifizetett bért, amely mögött nincs tényleges teljesítmény.

Csendes öröm járja át a szívemet. Lám, anyanyelvünk, az édes, termő, ékes ág: új s új hajtásokat hoz. A szakmai zsargon, mint annyiszor, most is az ősforrásból, a népnyelvből merít. „Homok van benne" — mondja a Nép Egyszerű Gyermeke, ha csalafintaságot, csalárdságot érez valakinek a szavaiban.

Leteszem a borotvát, csak ülök és nyelvújítok.

Aki munkaidőben ultizik, sakkozik, kuglizik, métázik, netán malteroslányokat kerget, az nem lógós, hanem kisded, emberpalánta, *gyerekcse*, merthogy homokban játszik.

Ahol az emberek munka nélkül tébláboInak, ténferegnek, tétlenkednek, az nem rosszul szervezett üzem, hanem *homokbánya*. Esetleg *szahara*, ha tengernyi a homok benne.

Aki homokra épít, az nem álmodozó, nem fantaszta, nem ködlovag, hanem *művezető*, abból a rosszabbik fajtából, aki hajlandó az el nem végzett munkáért is fizetni, csak ott ne hagyják az emberek.

A munka nélkül szerzett jövedelemből vett autó: *homokfutó*. A bájos hölgy, a Főnök Kartárs Kedvence, akit nem elsősorban a szorgalmatos munkájáért tartanak a vállalatnál: *homokliliom*. A hálapénz: *homokfürdő*, minthogy a gyógyulásunkat szolgálja. Állítólag.

A lazítással töltött hatvan perc egy *homokóra*. Aki próbál fellépni a lazaságok ellen, az *záray*. Merthogy szeretné a homokórát megállítani. Ellentéte: a *strucc*. E névvel illethető mindazon Ellenőrzésre Feljogosított Személy vagy Felügyeleti Hatóság, aki vagy amely nem akarja meglátni a lazaságokban rejlő veszélyeket, inkább a homokba dugja a fejét.

Fentnevezett kártékony kétlábú mintha feltűnően megszaporodott volna mostanság. Érthetetlen, miért nem ritkítják őket. Pedig, úgy tudom, nincs tilalmi idő. Vagy nem jól ismerem a vadásznaptárt?

És hogy miért olyan nagy veszély az egész népgazdaságunkat sujtó *homokverés*? Hadd merítsek én is az ősforrásból. Azt mondja a Nép Ajka:

Ha csak a homokföld terem —
szűken telik meg a verem.

Ez egy nagy igazság, uram! Nincs benne homok.

Radványi Barna

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Ketten beszélgetnek a kávéházban:

— Ma megtettem az első lépést a váláshoz ...

— Nem is tudtam, hogy te nős vagy?!

— Még nem ... De ma eljegyeztem Mancit.

NEM TIPIKUS

— Nekem nem kell pénz, én a sport kedvéért focizom!

TURISTAÚTON

— Az IBUSZ majd képes lesz ezt is felszámolni, mint külön szolgáltatást!

A magyar olaj

— Kérem, olajat találtam. Rengeteget.

— Ejha!

— Ugye?

— Hát nem igaz, milyen figyelmetlenek az emberek.... Csak úgy elhagyják az olajukat.

— De kérem, én igazi nyersolajat találtam.

— Akkor elviheti az olajat a rendőrségre, a talált tárgyak osztályára. Esetleg kérheti a jutalmat is, mint becsületes megtaláló. Mondja ér ez valamit?

— Hogy ér-e? Vagyont! Milliókat! Értse meg! Olaj folyik a földből... Nem lehet a talált tárgyakhoz vinni.

— Értem én. Meg akarja tartani.

— Dehogy akarom. Hiszen vége a gondoknak. Gazdagok leszünk.

— Vegyük úgy, hogy nem mondott semmit. Egyszer már ráfáztam egy ilyen ügyre. Mondja meg, hogy mennyit adna, és majd meglátjuk.

— Én? Mit adjak?

— Na, ne játssza meg magát! Mondta, vagy nem mondta, hogy gazdagok leszünk?

— Mondtam.

— Na hát akkor. Ha meg nem tetszik az osztozás, menjen szépen és adja le az olajat, aztán örüljön a tíz százaléknak.

— De kérem, én nem azt mondtam, hogy csak mi ketten leszünk gazdagok.

— Hát ki tud róla még, maga szerencsétlen?

— Az állam lesz gazdag. Mindenki.

— Látom maga Siker-díjat akar nyerni a Vitraynál.

— Ott folyik az olaj a telken. Ki kell aknázni. Fúrótornyok, finomítók, vezetékek... Néhány év, és megváltozik a Kopasz-hegy.

— Hm. Hol is van a maga telke?

— A Kopasz-hegyen. Tudja, amit két éve parcelláztak.

— Hát kérem bajok lesznek. Azt tudja, hogy ezt a telket mezőgazdasági használatra kapta?

— Igen, de...

— Maga aláírta, hogy a telkén semmiféle ipari tevékenységet nem folytat. Márpedig az olajkutatás ugye... nem éppen rózsatermesztés. Baj lesz még ebből.

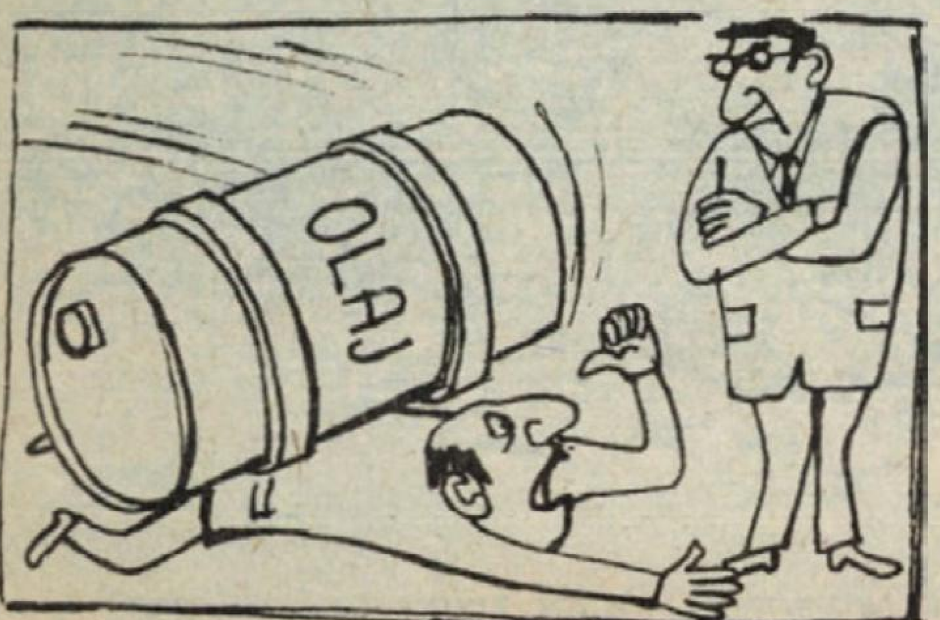
— Dehát én úgy gondoltam, hogy ez fontosabb.

— Azt nem maga dönti el!

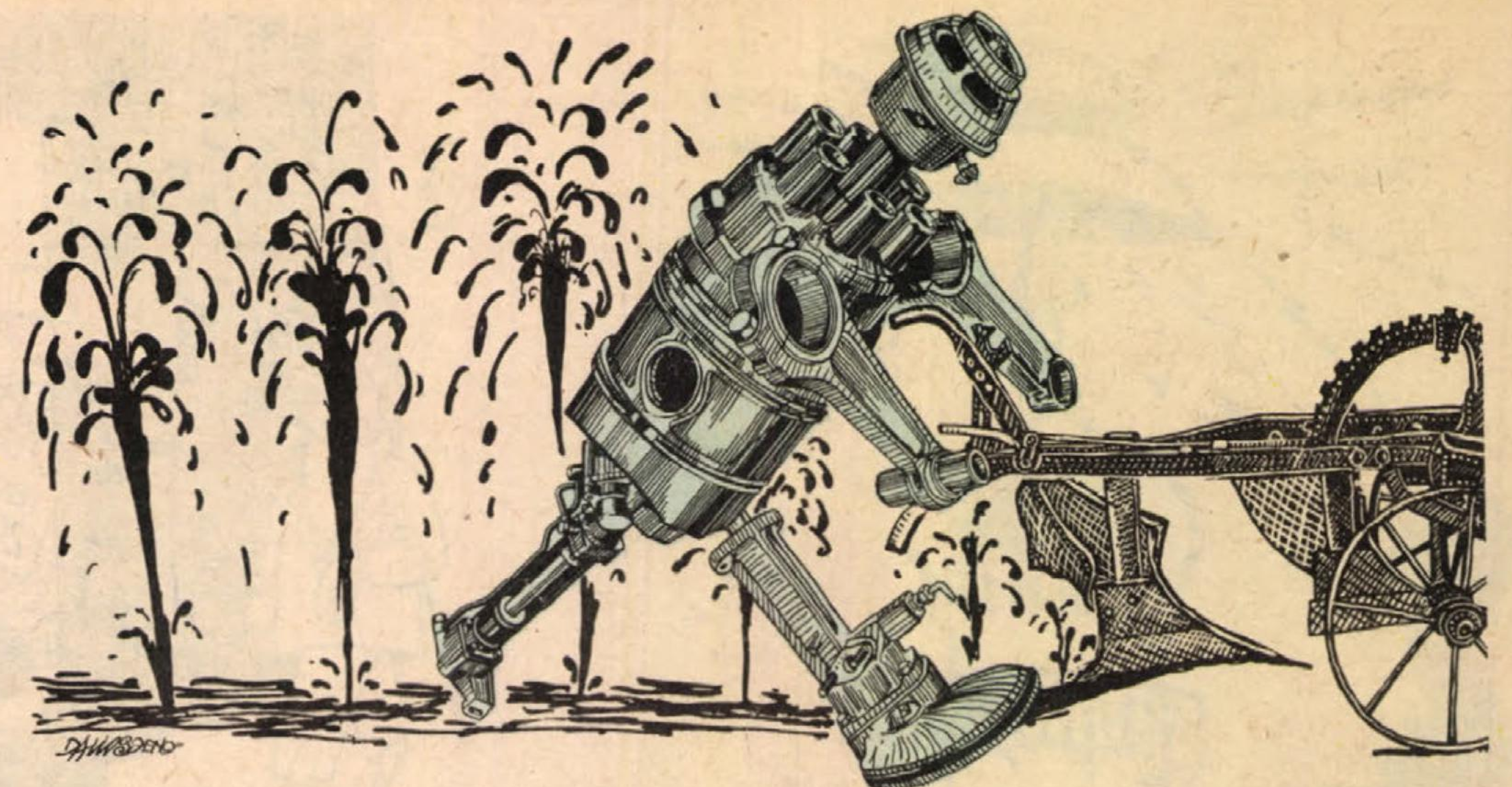
— Ez őrület!

— Kikérem magamnak, hogy sértegessen. Vegye tudomásul, hogy feljelentem tiltott iparűzés, vesztegetési kísérlet, és sértegetés miatt... na jól van, ne sírjon felnőtt ember létére... Nem vagyok olyan szőrös szívű. Ha akarja, szépen megegyezünk, és elfeledkezek az egészről...

Tótisz András

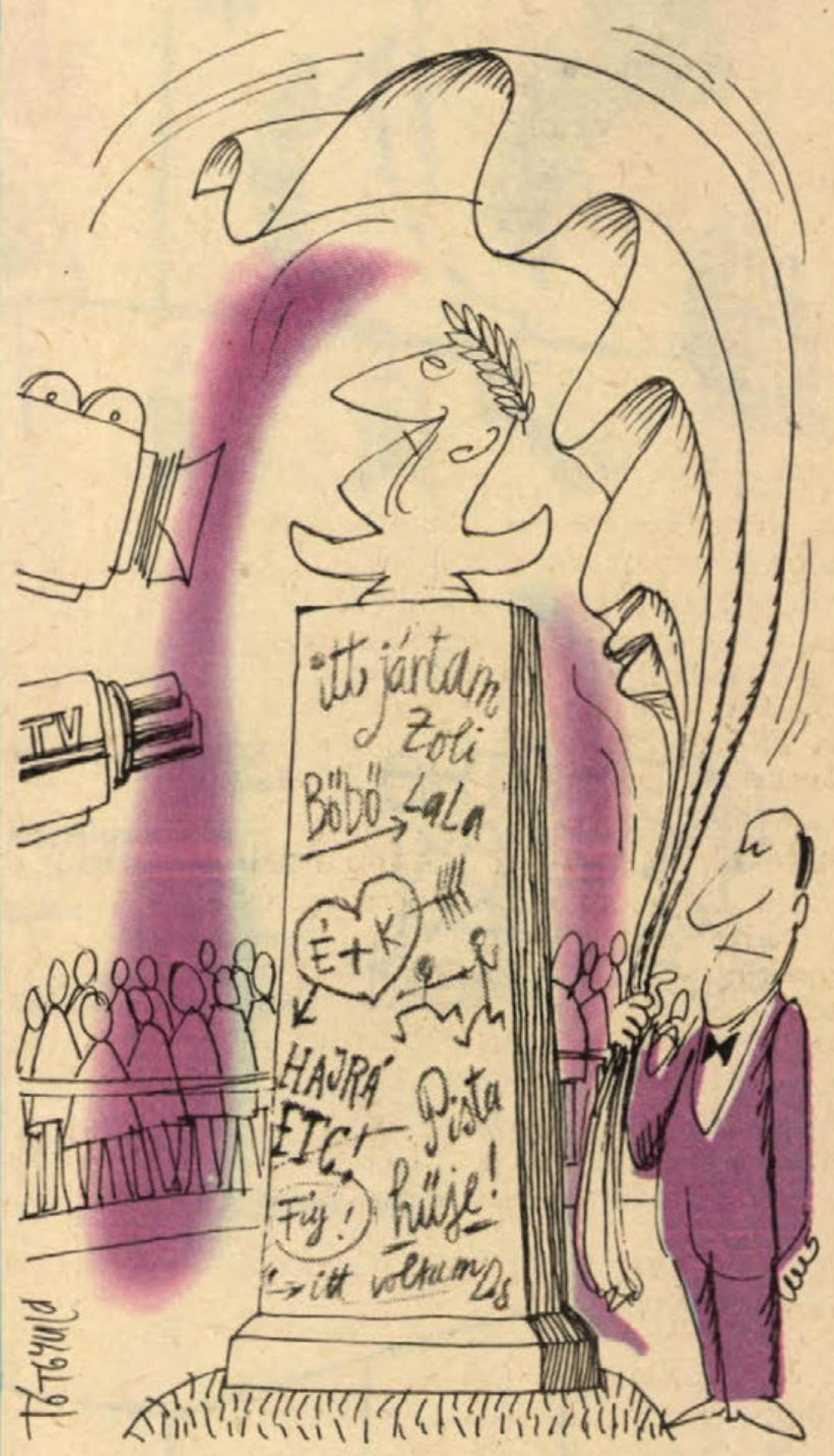
OLAJMEZŐ

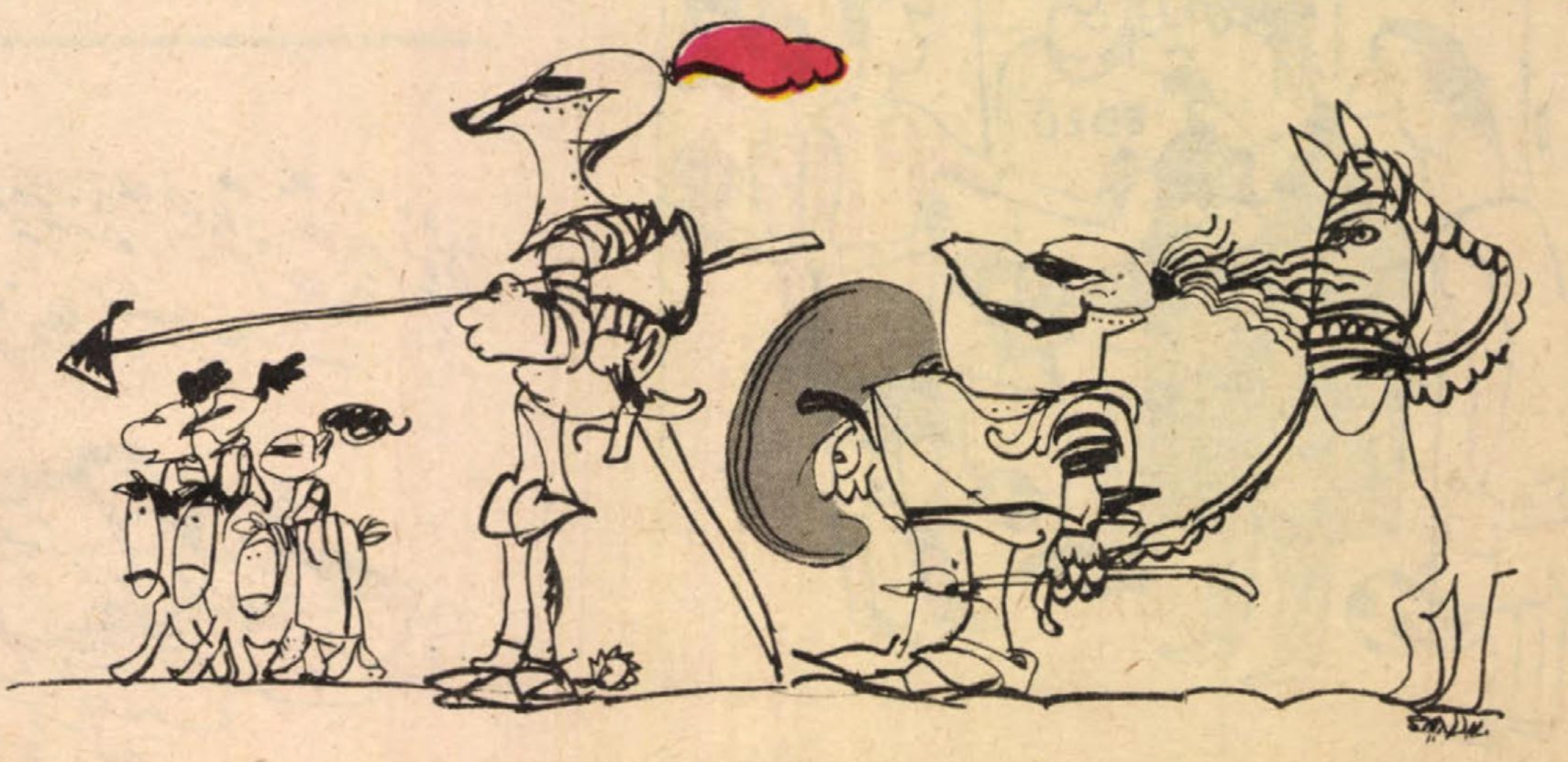

DIPLOMATATÁSKA

EMLÉKMŰAVATÁS

– Milyen előnyös az osztálykülönbség. Az urak mennek előre a csatában is!

– Milyen jó ez a közvetlen járat, még meleg maradt a töltöttkáposzta...

VILMA NÉNI

– Még mindig jobb, hogy csak a fazék és nem pedig a belevalók ára emelkedett!

FANTÁZIANEVEK

Az én fantáziámat annyira felizgatják az újonnan megjelenő termékeken található, szertelenül merész márkanevek, hogy az egyik nap nem bírtam tovább, és berohantam a Központi Névadó Hivatalba.

— Milyen készítménye született? — kérdezték ott tőlem.

— Nem készítményem, hanem képzelőerőm született! — feleltem meghökkentően, amitől teljesen elhűltek.

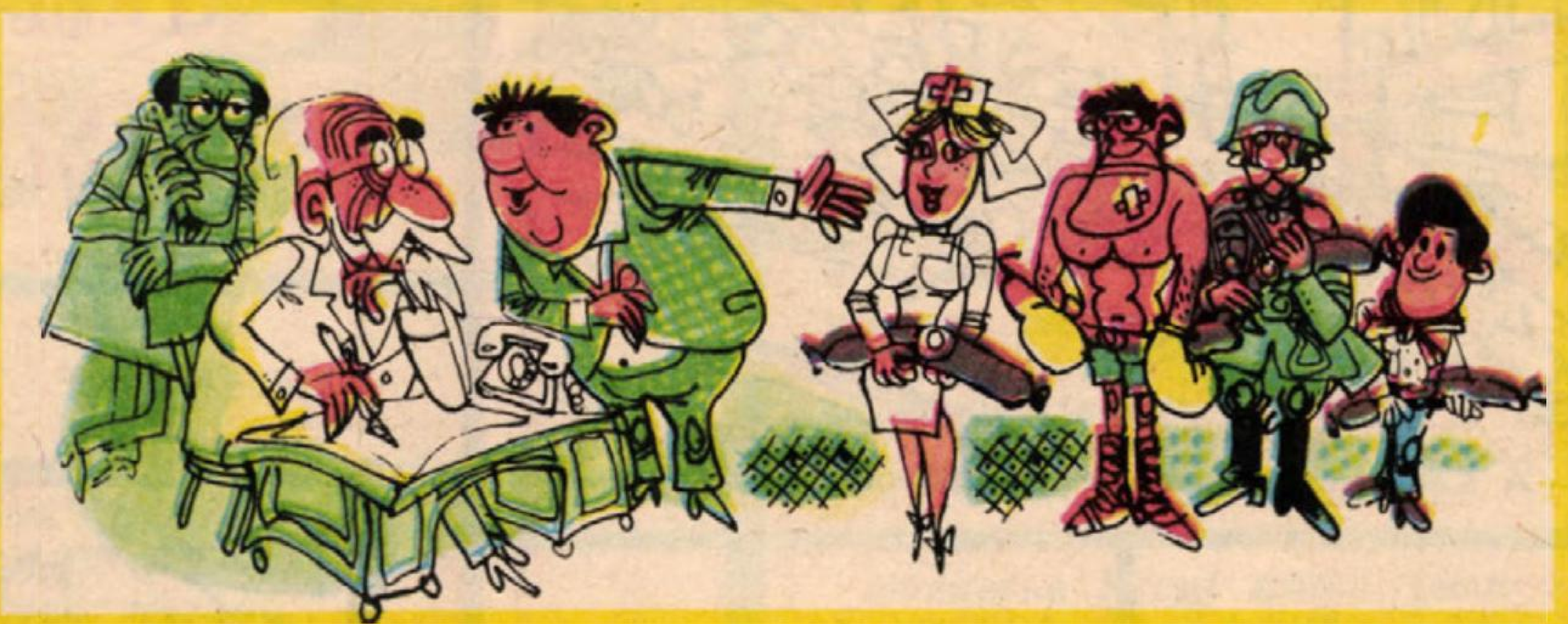
— Ezt bárki mondhatja, kérem! — mondták aztán, amikor egy kicsit felengedtek. — Ebben az országban olyan sok képzelőerő születik naponta a szakemberekben, hogy az ipar és a mezőgazdaság alig bírja névtelen termékekkel kielégíteni őket. Nézzen csak körül, ma is legalább száz névadó szülő várakozik itt tésztával, hússal, krémmel, festékkel, súrolószerrel, higítóval, spray-vel, szappannal, lakkal, samponnal, mosóporral és ki tudja mivel, hogy beírjuk az anyakönyvbe az általuk szült fantázianeveket!

— Hát pont ez az, tisztelettel! — képviseltem magam. — Én olyan rendkívül merész fantázianeveket tudok szülni, amelyektől nemcsak a jelenkor, de az utókor is elképed!

— Ne mondja! — néztek rám tátott szájjal.

— De mondom! — erősködtem szintén tátva. — Mert ugye, a Zalahúsból, a Karancshúsból és a Somlói felvágottból csupán a szerénység árad. Ezért eljött az ideje a Bakonybélnek, a Bükkpörcnek, a Kemenes-hátszínnek, a Rózsadomboldalasnak, a Salgótarjánák, a Balatonkarajnak, a Hevesdebreceninek, a Visonkának és a Piripócsi párizsinak, amelyek a legszebb magyar tájak illatát transzplántálják a fogyasztókba! — magyaráztam lélegzetelállítóan, amitől elállt a szavuk.

De én folytattam.

— Mert itt van ugye, a Csípős uzsonnakolbász, az Úttörőkolbász, a cserkészkolbász, a Fradi-kolbász és a Zsebkolbász. De miért nincs ápolókolbász, bokszolókolbász, tanulókolbász, tűzoltókolbász és utcaseprőkolbász?! Hiszen ezek nemcsak speciális aromával rendelkeznének, hanem hasznos tevékenységet is fejthetnének ki a beteg, az ostoba vagy a leégő fogyasztók érdekében! — fejtegettem okosan, amitől hülyén néztek rám.

De én folytattam.

— Mert ugyebár az Ultra Daisyről egy belfasti terroristanőre gondolok. Az Ajax-ról viszont egy futballcsapat jut az eszembe, míg a WU 2 hajifjító lökhajtásos repülőgépre, a 8 × 4 dezodor a matematikatanáromra, az Anomars szúnyogirtó az őrmesteremre, a Pattinka sóspálcika pedig a patikára és a hasgörcsömre emlékeztet. Ezért olyan fantázianevekkel kell ellátnunk a lakosságot, amelyeket meghallva kellemes emlékeik születnek! — tagoltam magasröptűen, amitől leesett az álluk.

De én folytattam.

— Vagyis, forgalomba kell hozni a Kis Huncut, a Drága Szívem, a Szeretlek Jenő mosóport, a Love Story súrolószert, a Pacal és a Babámcsókja fogkrémet, a Bozont hajifjítót, a 20 Éves dezodort, a Csipcsipcsóka szúnyogirtót és a Virgonc sóspálcikát! — világítottam rá, amitől elsötétültek.

— Maga valóban tele van fantáziával! — nyögték ki aztán, amikor kivilágosodtak.

— Akkor tartsuk meg gyorsan a névadó ünnepségeket és adják ide a tiszteletdíjamat! — szóltam szerényen.

— Majd értesítjük! — vágtak ki erre a Központi Névadó Hivatalból, mire én valóban el is mentem.

Azonban hazafelé sem hagyott cserben a képzelőerőm, és elképzeltem, hogyha nem fogadják el az ötleteimet, akkor száz év múlva így fog tanakodni két tudós egy ásatás szélén:

— Mi van azokban a konzerves dobozokban? — kérdezi az egyik.

— Karancshús és Somlói felvágott — feleli a másik.

— És abban a papírban?

— Fradi-kolbász.

— Hát, abban a tubusban?!

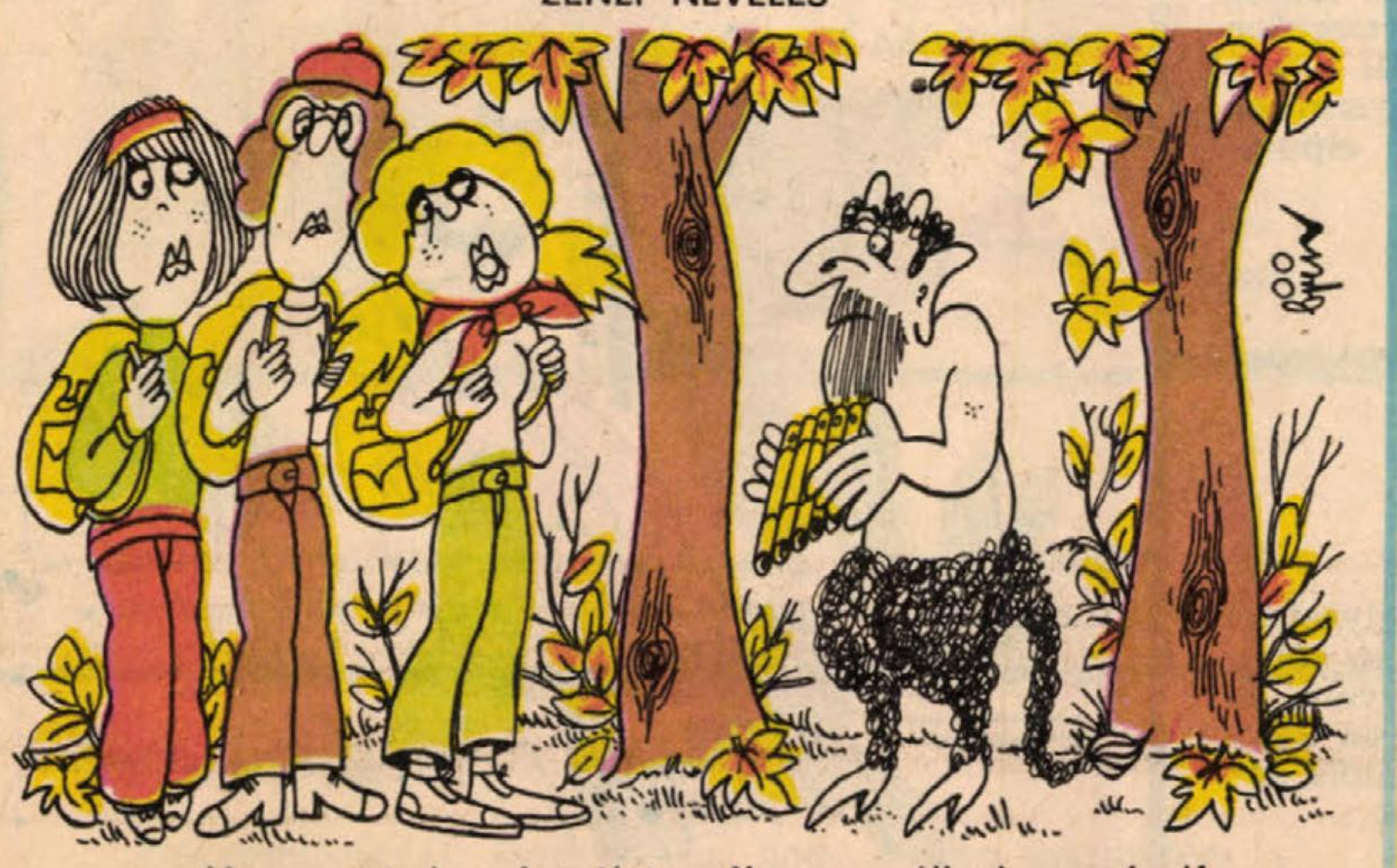
— Óceán fogkrém.

— Szegények, milyen éhesek lehettek! — állapítja meg erre az első. — Megették a hétszázhuszonkilenc méter magas Karancsot, a négyszázharmincöt méter magas Somlóit, kolbászt csináltak a Fradi-drukkerekből, aztán kimosták a fogukat az Óceánnal.

Bezzeg, ha az utókor a Rózsadomboldalast, a bokszolókolbászt, a Drága Szívemet vagy a Babámcsókját találja meg, akkor egészen más véleménnyel lennének rólunk! Mert vagy kiütné a szemüket a bokszolókolbász, vagy megrészegítené őket a Babámcsókja.

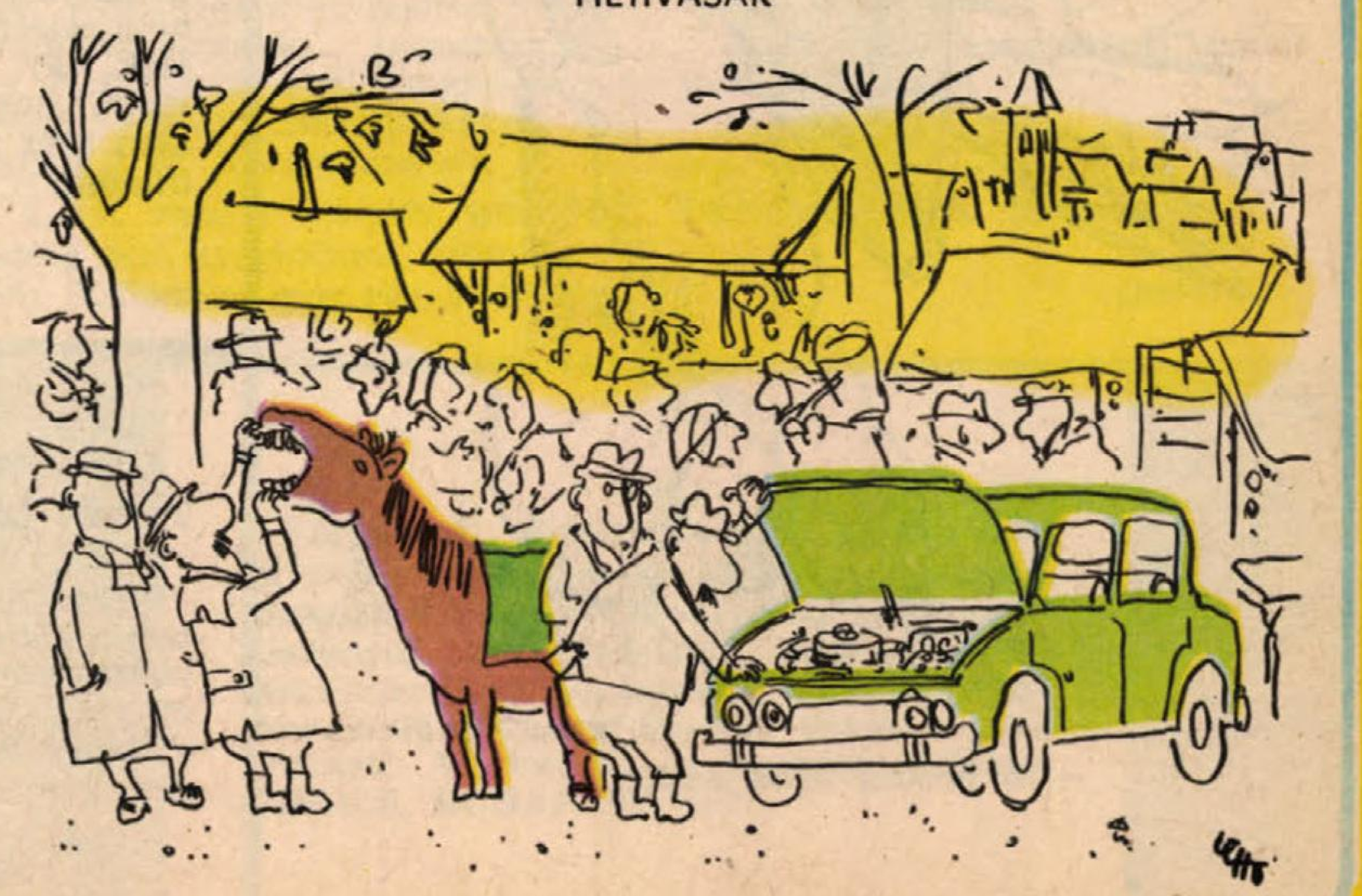
Tormai László

ZENEI NEVELÉS

– Ha nem tud szolmizálni, szóba sem állunk magával!

HETIVÁSÁR

LUDAS FÓRUM

CHRUDINÁK ALAJOS KÉRDEZI:

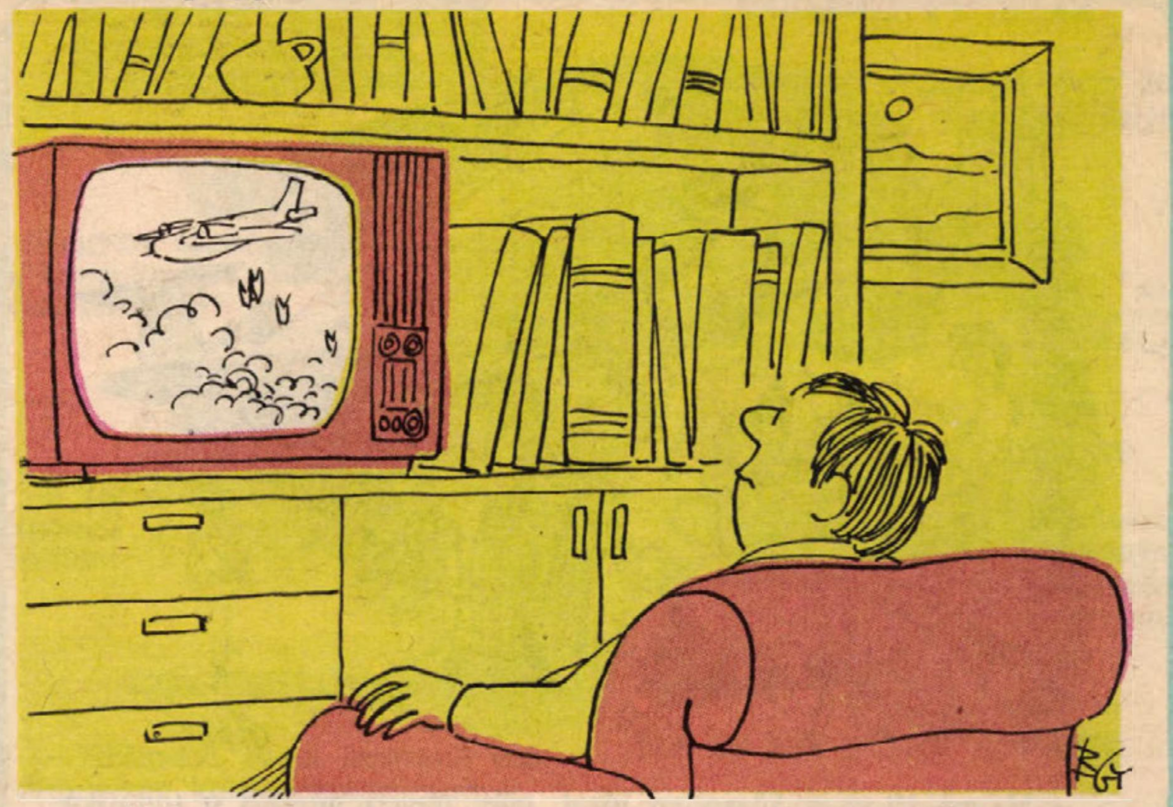
KERÜLTEK-E MÁR ÖNÖK IS VESZÉLYES HELYZETBE?

Balázs-Piri Balázs:

– Egyszer ártatlanul elfogtak és elhurcoltak.

Brenner György:

– Nekem megér havi hatvan forintot, hogy más kerüljön bele!

Somogyi Pál:

Igen. Egyszer kihajoltam a vonatablakból és csak utólag néztem meg a táblát, hogy ez mennyire veszélyes.

Galambos Szilveszter:

Az üzletben huszonhét darab tízfilléressel fizettem a pénztárosnőnek.

Föld S. Péter:

Én még nem, csak az életszínvonalam.

Radványi Barna:

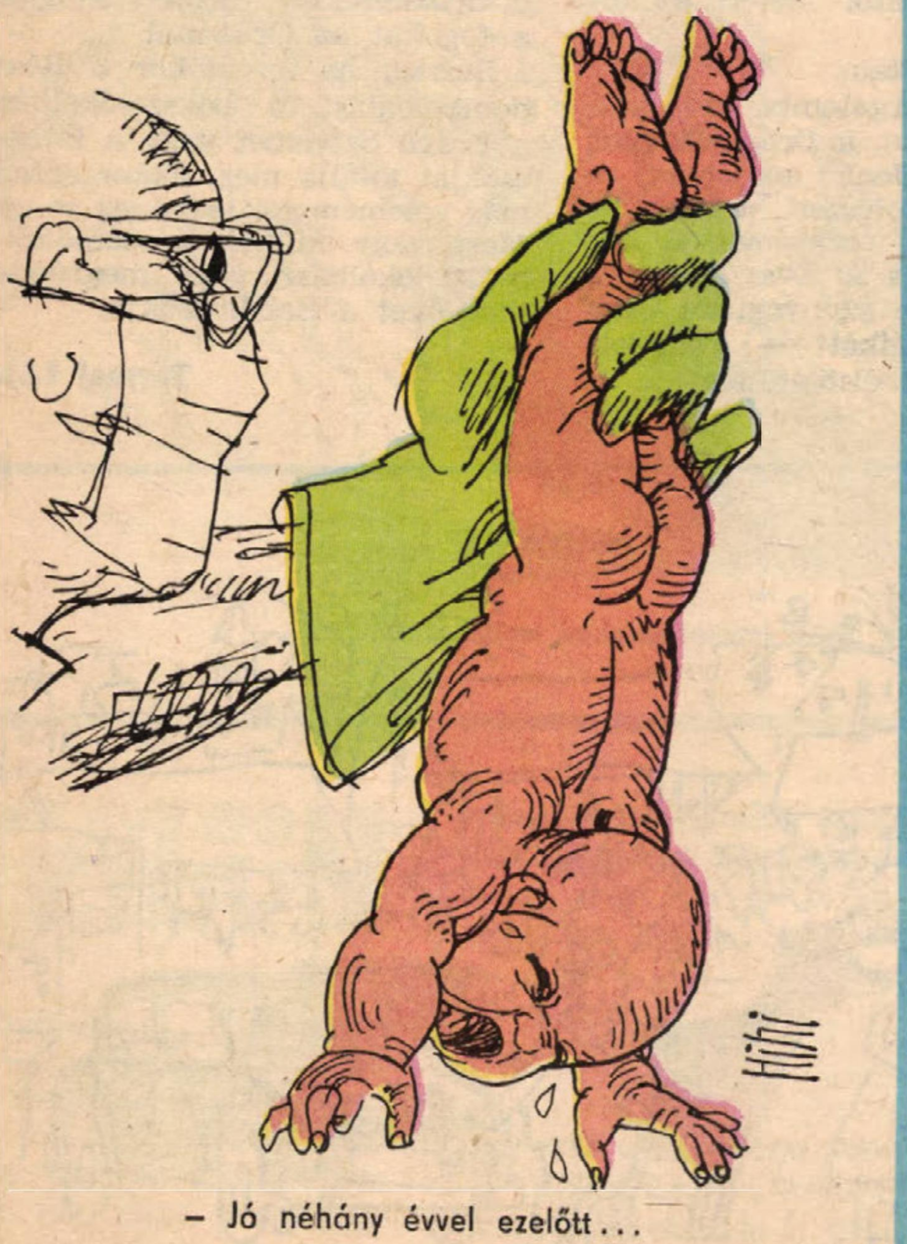
Még nem, de nem is akarok. Épp ezért messze elkerülöm azt az utcát, ahol a Magyar Labdarúgó Szövetség székháza van. Úgy hírlik, ugyanis, hogy a jövőben az utcán fogdossák össze a játékosokat a magyar válogatottba.

Várnai György:

– A Csatornázási Müvek jóvoltából igen.

Hegedűs István:

– Jó néhány évvel ezelőtt...

Földi Iván:

Legalábbis vállaltam a veszélyt: mindig itthon maradtam.

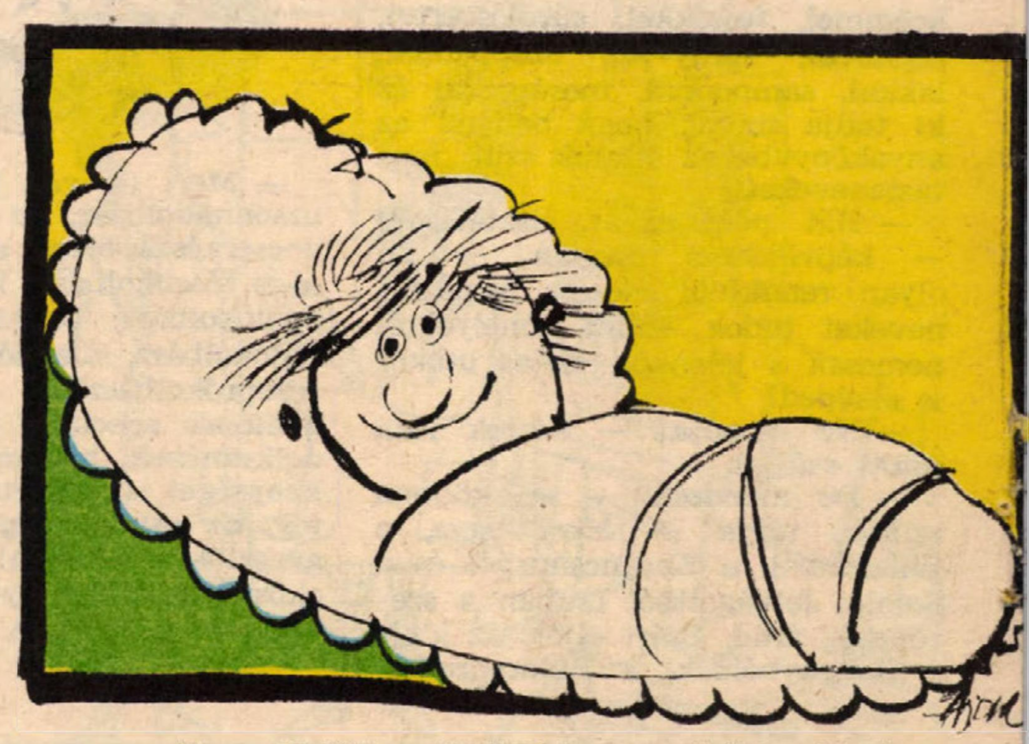
Peterdi Pál:

Igen, de csak magamnak köszönhetem. Nem dohányzom, nem iszom, nem eszem, sportszerűen élek. Így fennáll a veszély, hogy egyszerűen nem lesz miben elpusztulnom.

Tormai László:

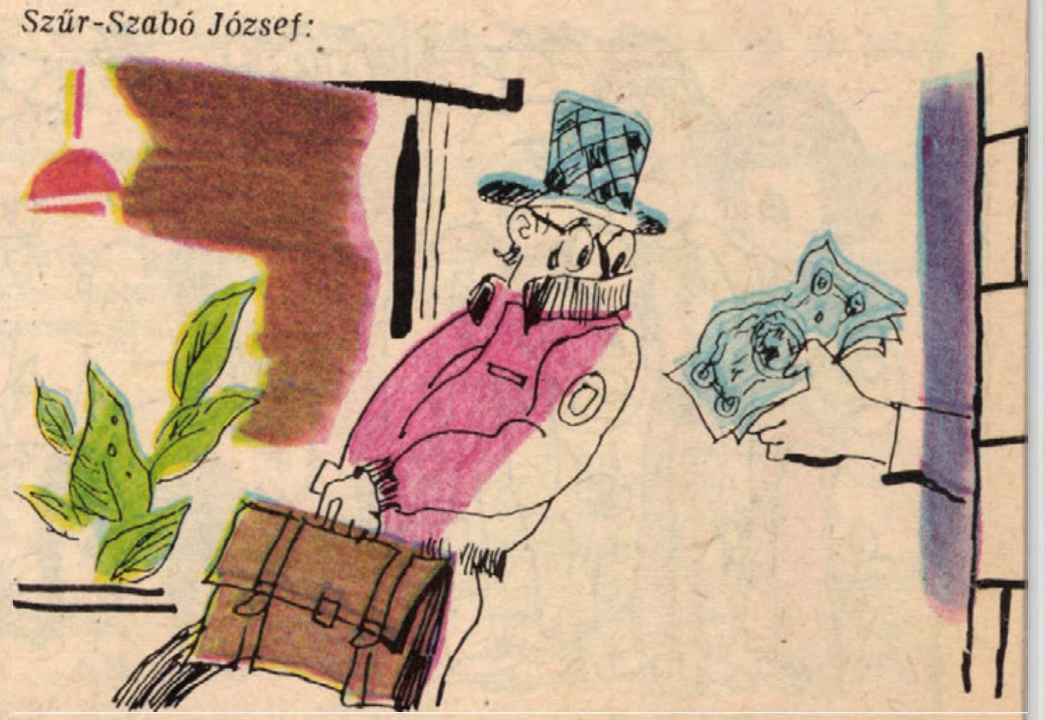
Veszélyes helyzetekben mindig nálam van a szatíra éles fegyvere, az éttermekben és az üzletekben mégis mindig engem vágnak meg.

Sajdik Ferenc:

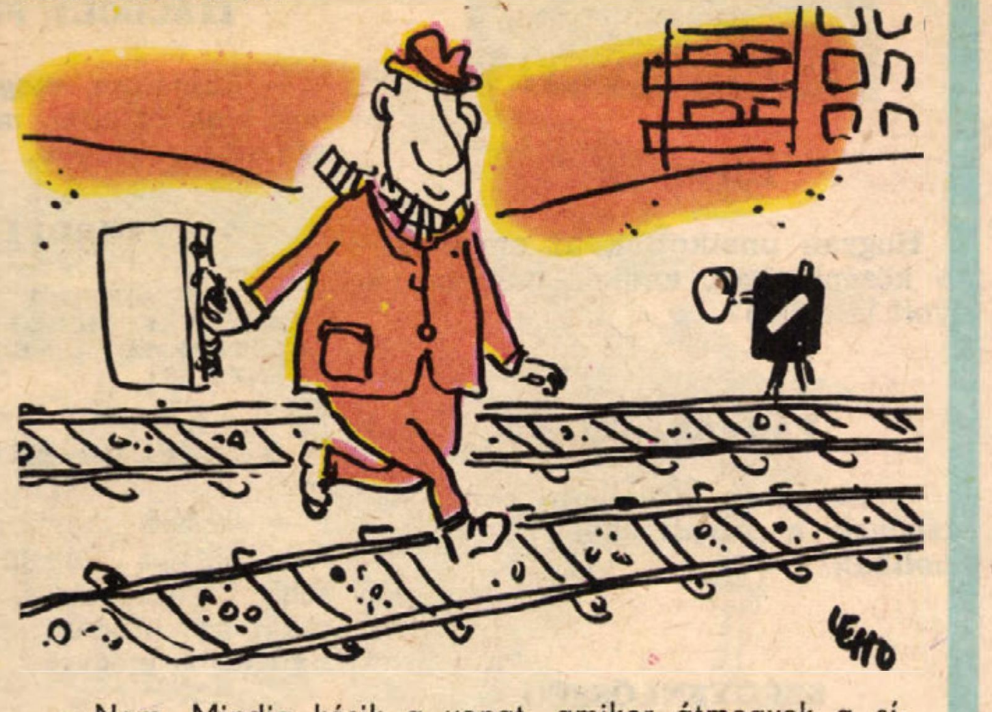
– Nem. Később találták fel az antibébi tablettát.

Szűr-Szabó József:

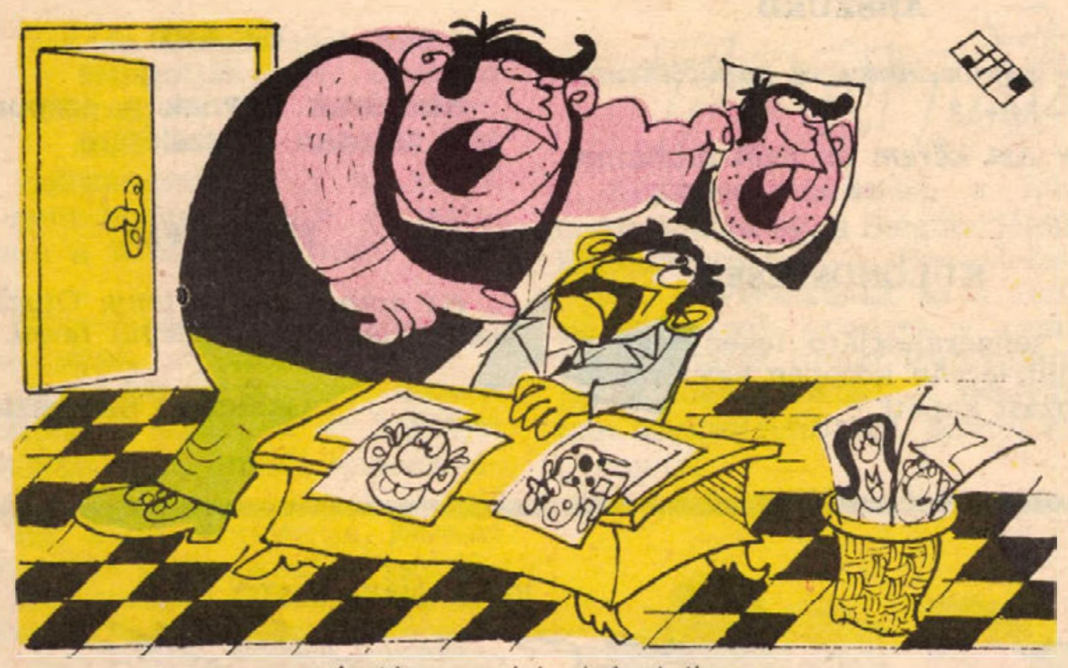
– Valutával kínáltak...

Lehoczki István:

– Nem. Mindig késik a vonat, amikor átmegyek a síneken.

Fülöp György:

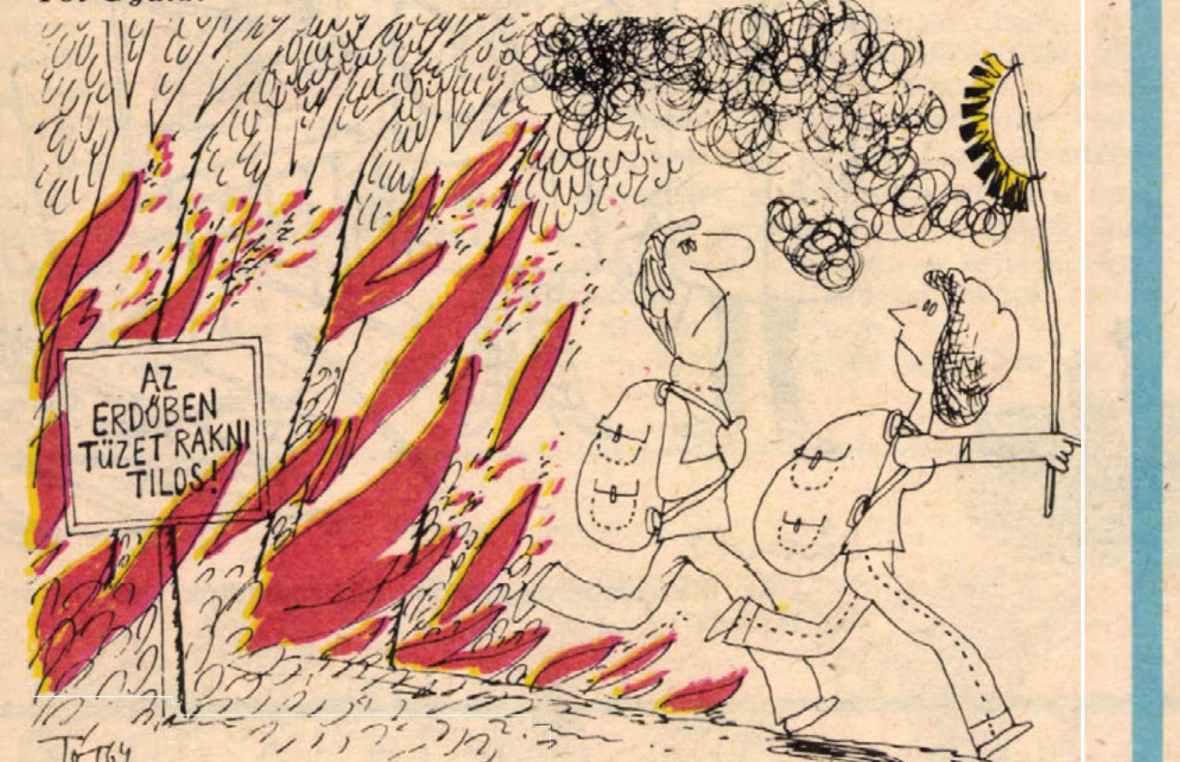

– Amióta szatírával foglalkozom.

Szilágyi György:

Nemrég Párizsban egy bisztró csöpp teraszán,
ahol nagynéha te is kóládat nyeled,
tizenkét dühös turista Tel Avivból,
pár pillanatra összetévesztett veled...

Tót Gyula:

– Igen, én is jártam a tűzvonalban...

Árkus József:

Nem. Legalábbis addig nem, amíg a lap 15. oldalán a főszerkesztő neve nem okoz számomra meglepetést.

Mikes György:

Hegyeshalomnál. Észrevettem, hogy otthon felejtettem a pénzt, amit ki akartam csempészni.

TOVÁBBÁ...

Riger Ferenc, paksi olvasónk kérdezi: *„Várható-e a nyugdíjkorhatár csökkentése?”*

Már hogyne lenne várható? Jogállamban élünk, nálunk mindenki azt várhat, amit akar. A nyugdíjkorhatár csökkentése — véleményünk szerint — körülbelül a benzinárak csökkentésével egyidőre eshet.

■

Leib Krisztina, budapesti (Villő u. 10.) olvasónk azt kérdezi: *hogyan kell tanulni?*

Szerény nézetünk szerint a kérdés hibás szemléleten alapul. Nálunk ugyanis nem tanulni kell. Hanem: tanulni, tanulni, tanulni.

■

P. J.-né, szanyi olvasónk kérdezi: *„Miért csak a nőket vetkőztetik pucérra a Ludas hasábjain?”*

Mi ezt pontosan tudjuk. Sőt, pontosan tudjuk azt is, hogy mit kérdezne P. J.-né, ha férfi rajzművészeink ne adj' isten a férfiakat is pucérra vetkőztetnék a Ludas hasábjain.

■

Horváth Tamás, budapesti (Vörösvári út 3.) olvasónk azt kérdezi, hogy *mit tennénk a fegyverkezés korlátozására?*

Egész világra szóló érvénnyel elrendelnénk, hogy minden kiskatona csakis olyan fegyvert használhat, amelyet a saját zsebpénzéből vásárolt.

■

Richterné Kropf Anikó, sárosdi olvasónk négy kérdést szögezett a mellünknek. Méghozzá:

1. Hogyan szüntetnék meg az óvodák túlzsúfoltságát?

2. Mit tennének azért, hogy senkit se kelljen elutasítani óvodai férőhely hiánya miatt?

3. Mit gyártanának az atombomba helyett?

4. Mit vettek a BNV-n?

Válaszaink:

1. Gyorstalpaló szaktanfolyamok útján az eddiginél sokkal több jól képzett nagymamát bocsátanánk a honi közoktatásügy rendelkezésére.

2. Bevezetnénk az óvodai felvételi rendszerét. Kiscsoportosok biokémiából és szanszkritból, középcsoportosok holográfiából és traumatológiából, nagycsoportosok pedig metallurgiából és volapükből felvételiznének.

3. Itt valami tévedés van. Mi eddig sem gyártottunk atombombát. Különben már rég áttértünk volna az atombombáról az atomsorompóra.

4. Lélegzetet.

■

Dr. Flachner József (Balatonfüred) kérdése: *„Miképpen lehetne végre meggyógyítani a magyar futballt? Hogyan lehetne ütőképes nemzeti válogatott csapatot kialakítani?”*

A bécsi mérkőzés után ez teljesen kézenfekvő. Ki kell kiáltani az osztrák—magyar monarchiát!

■

Horváth Péter, pécsi diák két kérdéssel fordult a Fórumhoz:

1. Hogyan lehetne a magyar focit kijuttatni a válságból?

2. Mi az abszolút lehetetlen?

Minthogy a dolgok összefüggnek egymással, válaszunk is merőben dialektikus:

1. Lásd a 2. kérdést.

2. Lásd az 1. kérdést.

■

Beyer László, a soproni Szabadság mozi üzemvezetője kérdi: *„Mit tennének annak érdekében, hogy az ország lakossága többet járjon moziba?”*

A kérdést továbbítottuk a tévé műsorszerkesztőségéhez és a válogatott csapathoz. Ők már eddig is sokat tettek ebben az ügyben.

■

Nátrán Árpád, várpalotai olvasónk huszonnégy kérdést intézett Fórumunkhoz. Kiválasztottuk a legközérdekűbbeket.

1. Mikor nyitnak aranybányát Magyarországon?

2. Tudnak-e ajánlani olyan vezérigazgatót, aki állását elcserélné az én kazánfűtői pozíciómmal?

3. Mikor megy ki a szex a divatból?

4. Mi az oka annak, hogy a feleségem nem 16—18 éves lányokat vesz ajándékul a születésnapomra?

Válaszaink:

1. Naponta. „Bizsu”, „Butik” és „Bőrdíszműves” cégtáblával.

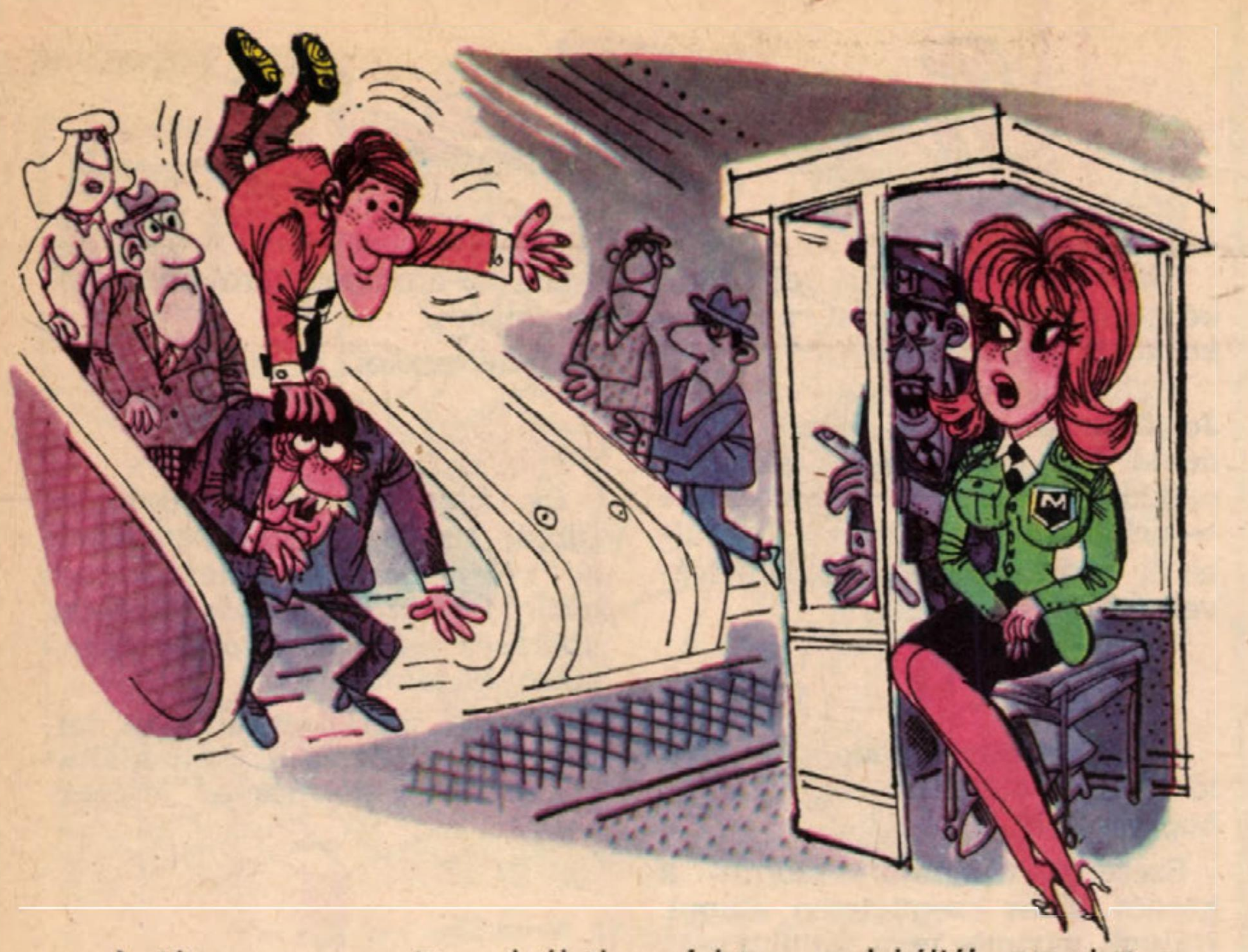
2. Ajánlani tudnánk éppen... Ami azt illeti, volt is már példa az ilyesmire...

3. Aki divatnak tekinti, annál már ki is ment.

4. Érzésünk szerint ez már eddig is csak kettőn múlt: a) a feleségén, b) a lányokon.

(peterdi)

Fórumunk mindenki előtt nyitva áll: egyszerű miniszterek, kétkezi művészek csakúgy kérdezhetnek bármit, mint háziasszonyok, kokillakészítők, kéményseprők, toronydarukezelők, édesvízi búvárok, minden rendű és rangú olvasók. Várjuk a kérdéseket! A címünk csak ennyi: LUDAS FÓRUM, BUDAPEST, 1977.

– Amióta maga van itt szolgálatban, folyton produkálják magukat a férfiak!

RÍM-HÍREK

KÖNYVVEL KÖNNYEBB

Olvasgattam, sok légy szállt rám,
A folytatás kissé fura,
Könyvvel csaptam agyon őket,
Kéznél volt „A legyek ura".

BALATONI TÜNDÉR

Szeme szürke, haja ében,
Szabad tere van e lánynak
A Balaton térségében.

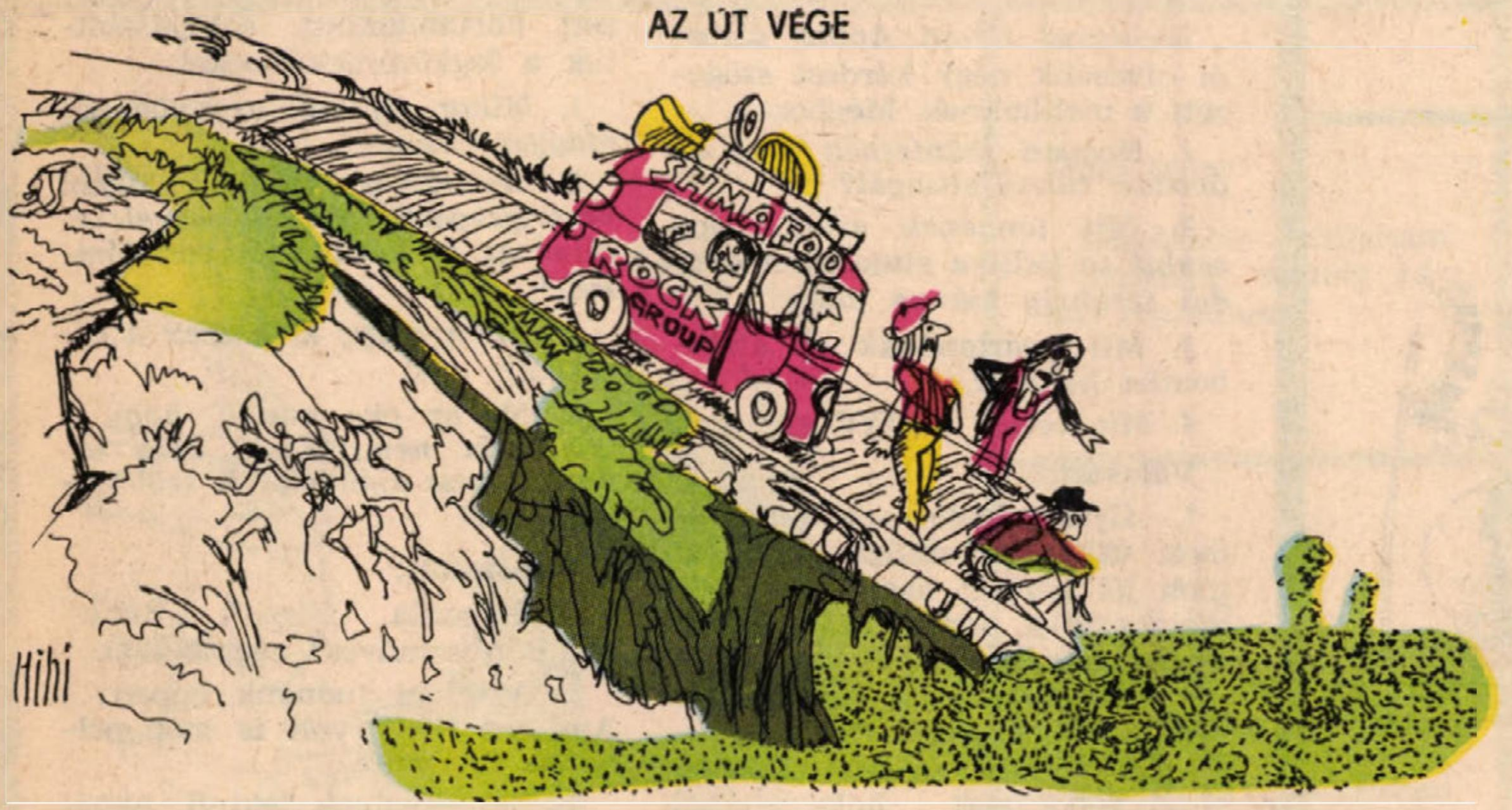
Fején kendővel vagy copffal,
Ide-oda furikázik,
De mindig csak autóstoppal.

Mit csinál e lány majd télen,
Ha befagy már a Balaton?
Fakutyákat stoppol, vélem.

A sikamlós Balatonon
Szupersztár lesz a javából
Fakutyázó sincsen fából.

Hidvéghy Ferenc

AZ ÚT VÉGE

– Azt hiszem, most kellene feloszlanunk, fiúk! Oké?

SZILÁNKOK

TÖPRENGÉS

Hogyan unatkoztak az emberek a középkorban, amikor még nem volt televízió?

PÁRVÁLASZTÁS

— De nehéz megtalálni ennek a cipőnek a párját ebben a cipőboltban!

SZÉGYENLŐSSÉG

— Hölgyem, önön azonnali vakbélműtétet kell végrehajtanunk.
— Jó. De muszáj levetkőznöm?

ABSZURD

— Sajnos, nincs rá kapacitásunk.
— Mire?
— Azt kérem én nem tudhatom.

KÜLÖNÖS ESET

A tengeralattjáró legénysége az Atlanti-óceán közepén egy órai eltávozást kapott.

ITALBOLT, PÉNZTÁR

— Sajnálom, magának nem tudok blokkot adni, mert már teljesen részeg vagyok.

HIRDETÉS

OLYAN ORVOST KERESEK, AKI NEM CSAK MEGGYÓGYÍT, HANEM ELŐTEREMTI A NEKI JÁRÓ HÁLAPÉNZT IS!

TERMELÉSI ÉRTEKEZLET

— Tessék, kartársak, kérdezzenek bátran, várom a legkényesebb kérdéseket is. De válaszolni majd az utódom fog, mert én nyugdíjba megyek.

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB...

Szíves elnézésüket kérjük, de az üzletünk áruátvétel miatt ebben az esztendőben zárva tart.

ÚJ ÁRU

Kísérletek folynak a szappanillatú szappan bevezetésére.

FILOZÓFIA

Az ember társas lény. Olyan jó néha egy kicsit egyedül lenni.

Galambos Szilveszter

IGAZI NAIV FESTŐ

– Az IKV embereit várom, azt mondták ma tíz órára itt lesznek!

TRIBÜN

Muhammad Ali ugyan kikapott Larry Holmestól, mégis sikeresnek könyveli el a mérkőzést. Előzőleg ugyanis sikerült három hét alatt húsz kilót lefogynia.

— Készséggel elárulom a diétám titkát — mondotta. — De minek? Igaz, hogy mindenki lehet olyan karcsú mint én, de olyan szép soha, senki.

* * *

Nem is vitás — írja Stanislaw Lec —, hogy a lovasversenyeken ki a fontosabb. A lovas ló nélkül nem lovas. A ló viszont lovas nélkül is ló.

Kovács András, debreceni olvasónk, az ökölvívás történetének elmélyült búvára küldte be a következő sztorit.

Kiütik a profit, szegény tag még a földön fekszik és alig éledezik, amikor a riporter az orra alá dugja a mikrofont, mondjon néhány szót.

— Áhá — motyog a kábult legény —, szóval végre mégis beszereltétek a telefont. Na, legfőbb ideje volt, elég sokat vártam rá. Kérlek, adjátok át forró köszönetemet a posta vezérigazgatójának.

* * *

Az újdonsült tulaj büszkén mutogatja gyönyörű lakókocsiját a szomszédjának.

— Na és — kérdi a szomszéd —, mire való itt ez a sárga lámpa?

— Az gyullad ki, amikor esedékes a következő részlet.

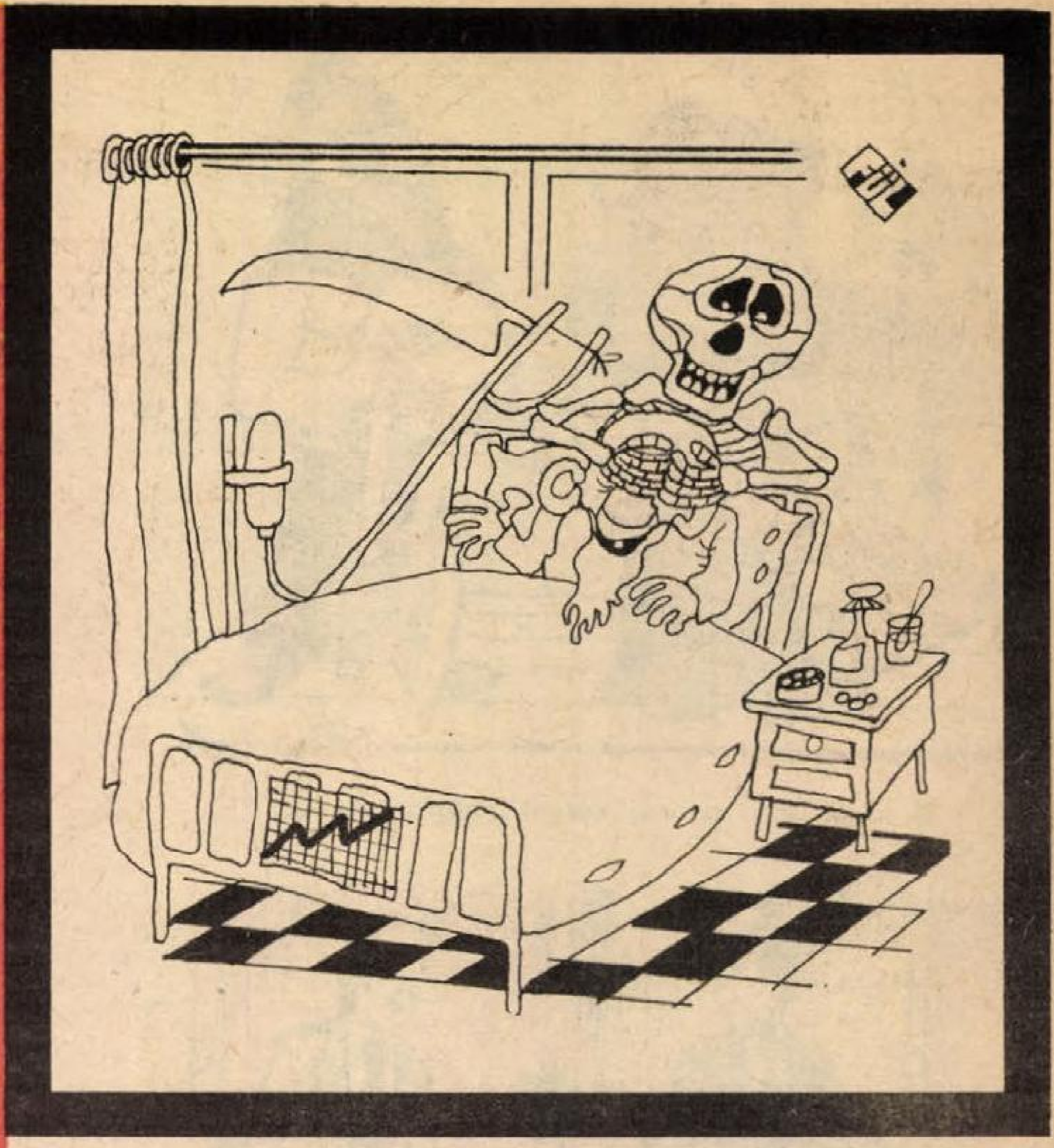
* * *

Jerry Lewis, a híres filmkomikus érdekes tanáccsal szolgált a hölgyeknek.

— Az olyan nő — mondta —, aki szereti a változatosságot, csakis bokszolóhoz menjen feleségül. Egy ökölvívó minden mérkőzés után másképpen fest.

(p. p.)

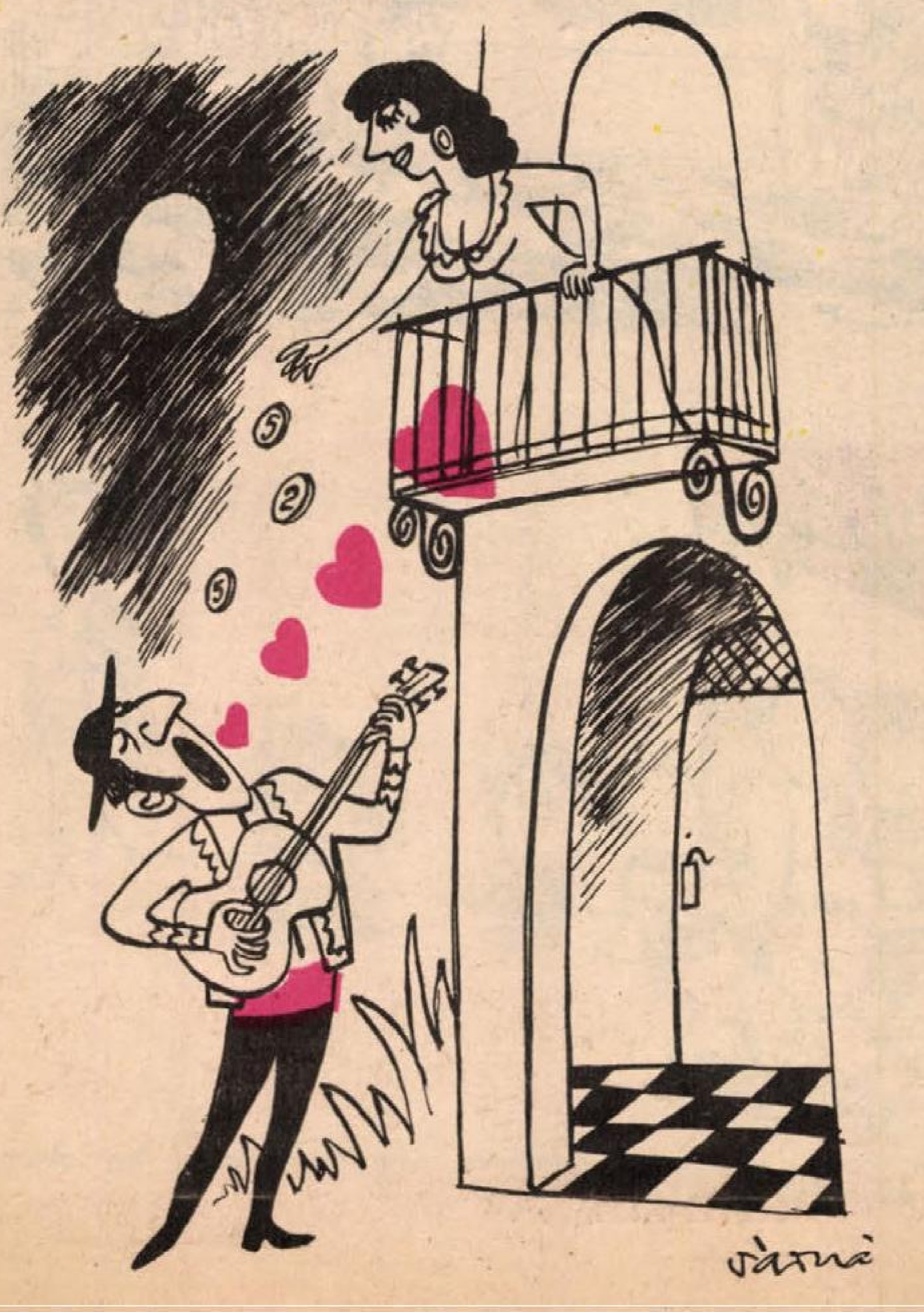

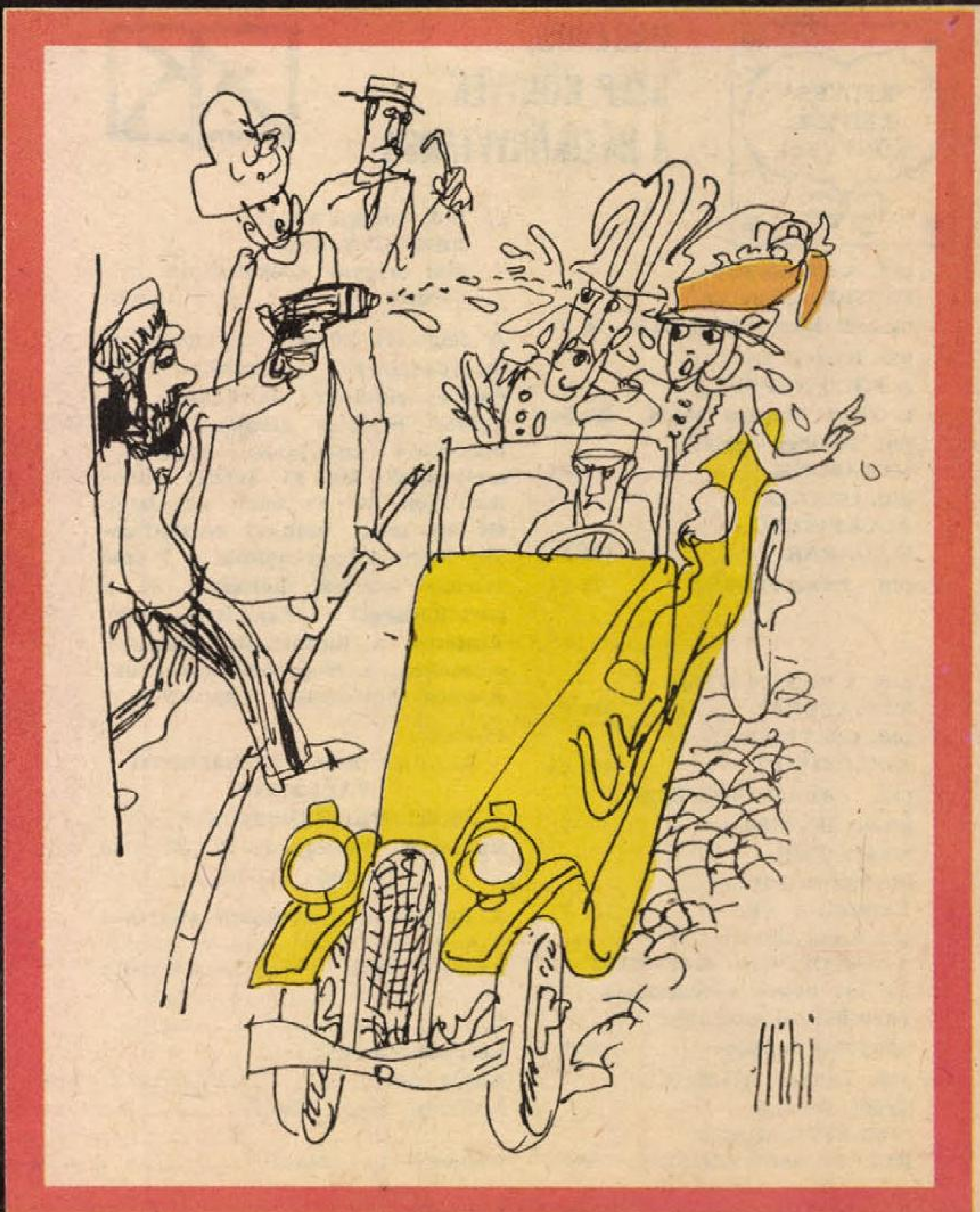
FÉLREÉRTÉS

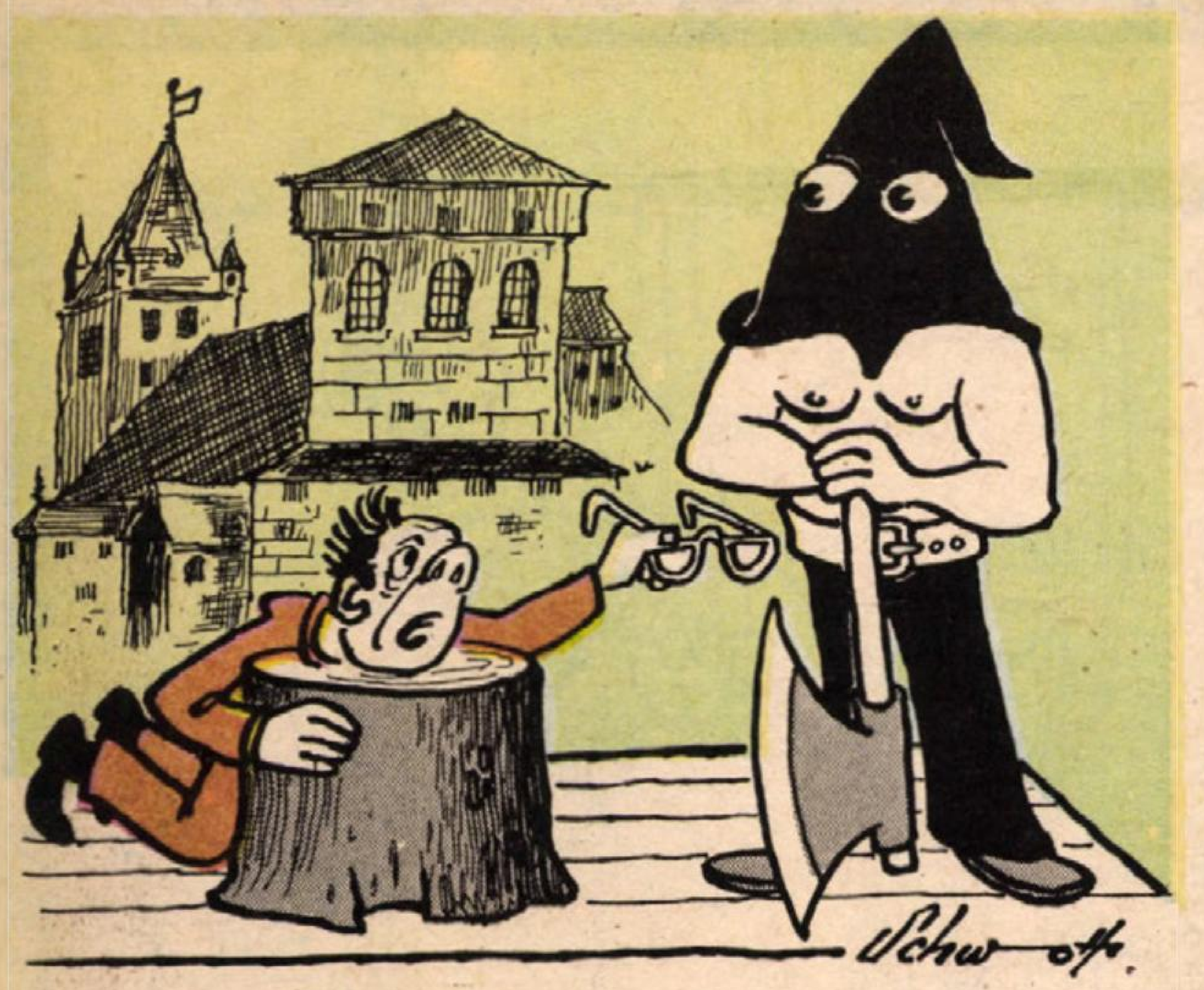
DALLOS
LEHOCZKI
SAJDIK
FÜLÖP
HEGEDŰS
VÁRNAI

– Csak egy percre kérem megfogni!...

– Ma orvosnál voltam. Közölte velem, legyek nyugodt, még megérem a bérházunk tatarozását. Ezek szerint még van jó pár évem...

A bizottság megkövetése

Ezúton követem meg — — lakótársaim nevében is — az igen tisztelt Bizottságot, amely a múlt héten járt a házunkban.

Elkövettük azt a neveletlenséget, hogy nem virággal, ajándékkal, ünnepi szónoklattal üdvözöltük őket, sőt morogtunk, mert semmi két és fél órácskát késtek.

Az az igazság — mély sajnálattal vallom be —, hogy csak utólag állapítottuk meg, hogy *ők heten* voltak az *ötvenedik* Bizottság, s mint ilyen jubilánsnak, a hazai szép szokás szerint, igazán kijárt volna a hódoló üdvözlet.

Nem mentség, inkább vétség, hogy házunknak nincs bizottságszámláló bizottsága, és így csak egyéni feljegyzéseinkre, a kapott leiratokra, gyarló emlékezetünkre támaszkodhatunk.

Én — például — megtaláltam az első Bizottságra utaló hivatalos intézkedést.

Ebből kiderült, hogy a gondos HATÓSÁG már 1968 áprilisában, vagyis több, mint 12 (tizenkettő) évvel ezelőtt az életveszélyesnek nyilvánított házunkat jó sok helyen földúcoltatta. Aztán van feljegyzésem arról, hogy a mittudoménhányadik Bizottság alig tíz évvel később ezeknek a dúcoknak egy részét — feleslegesnek ítélve — eltávolíttatta. A többiek kiestek maguktól, kivéve azokat, amelyeket a lakók gondoskodása odaerősített a rájuk bízott falakhoz.

Mindnyájan emlékezünk a tudományos Bizottságokra, amelyek csodálatos műszerekkel tapogatták falainkat, és a kevésbé tudományosakra, amelyeknek lelkes dolgozói vésővel és kalapáccsal ellenőrizték a megbízhatatlan műszereket. Soha el nem múló hálával gondolunk a jóságosokra, akik minden óhajunkat, sóhajunkat meghallgatták, följegyezték, és azok teljesítését megígérték. Ám némi haraggal gondolunk amazokra, akik csak titokzatosan hümmögtek, vállukat vonogatták és szorongással töltötték el szívünket. Volt azután olyan Bizottság (négytagú), amely sem nem ígért, sem nem hümmögött, csak mért. Mégpedig az egyik tagja colstokkal, a másik a bemondott adatot egyeztette a tervrajzon szereplővel, a harmadik beírta a szép kötésű könyvbe, a negyedik pedig figyelte őket. Hogy miért, nem tudom, de tény, hogy nagyon.

Kétségtelen azonban, hogy minden Bizottság nagy odaadással dolgozott (miközben a rájuk váró autóban, és autókban a sofőr aludt) értünk, és nem csak itt a helyszínen (ebben biztos vagyok), hanem az ő hivatalában is, és gyártott feljegyzést, kimutatást, átiratot, több mázsa papírt, amelynek köszönhetjük, hogy évente néhányszor újabb és újabb Bizottságok látogatnak el hozzánk.

És ez szép, és ez jó, és ez nagyszerű, mert mit szóljanak azok, akiket le se fütyülnek a Bizottságok.

És háládatlanság olyasmit kívánni, hogy ennél többet is tegyenek a házunkért, amikor az évi négy-öt-hat Bizottság is épp elégbe kerül.

Kinek is?

Sólyom László

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

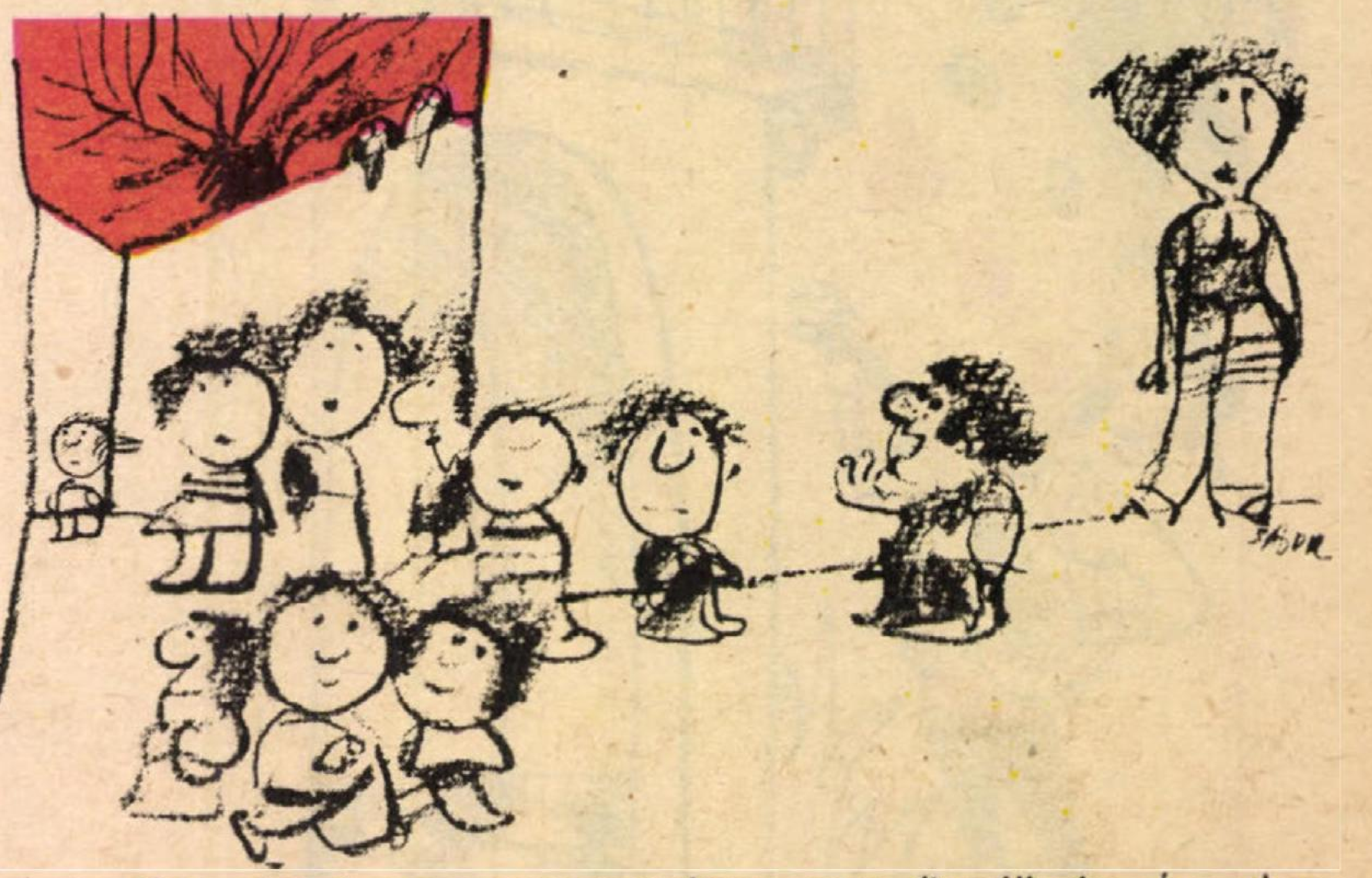
— Biztos ön abban, hogy ettől a szertől kinő a haj?

— Feltétlenül, uram. Ettől még a biliárdgolyón is kinő a szőr.

— A biliárdgolyón? De hiszen az zavarná a játékot.

MODERN KÖZTÉRI SZOBOR

– Nem cigizel, nem vagy szerelmes, nem disznólkodsz. Így akarsz kilépni az életbe?

AZ OLVASÓ OLDALA

NEGYVENNÉGY TÉVEDÉS

Elterített levelek című glosszánkban (Ludas, június 21.) panaszkodtunk, mennyi nem nekünk szóló levelet rak a posta a mi postafiókunkba. Közöltük aztán (Ludas, aug. 21.) a KPM udvarias válaszát, amely elismerte panaszunk jogosságát és határozottan ígérte a hiba kijavítását.

Csak hát ez utóbbi, sajnos, valamiképpen nem sikerült. Azóta is tele vagyunk elterített levelekkel, postafiókunkat, vagy a pos-

tahivatalban számunkra biztosított kosarat folyamatosan nem minket illető küldeményekkel tömik tele.

Csak egyetlen napot ragadjunk ki példának: 1980. október 7-én, kedden 44 (negyvennégy!) levél (volt közte kis- és nagyalakú, volt levelezőlap, akadt néhány tértivény is) érkezett szerkesztőségünkbe illetéktelenül. Minthogy nem mi vagyunk a címzettjei.

Azt még csak megértjük valahogy, hogy laptársunk, az Ifjúsági Magazin postájának egy részét hozzánk irányítják. Az ő irányítószámuk: 1077, a miénk: 1977. A postai levélszortírozó úgy látszik 9-esnek nézte a 0-át, de ha így van, miért nem visel erősebb szemüveget? Abban is található némi logika, hogy a Ludas M. Lászlónak címzett képeslapot is hozzánk vágták. De — például — a Corvin Áruházhoz, a Fűszérthez, a Nyomdaipari Szakszervezethez vagy a Tanszergyártóhoz legfeljebb annyi a közünk, hogy valamennyi a szomszédos utcákban működik.

Nem ismerjük igazán a Posta belső szervezetét. Fogalmunk sincs például, hogy az oly erőteljesen reklámozott Toshibának — amelynek követelményeihez egy ország igyekszik igazodni — van-e köze a mi postánkhoz, vagy a Ludas leveleit csak „alsóbb szinten", nem gépi, hanem kézi munkával intézik? Sok mindent nem tudunk a kulisszatitkokból. Azt azonban tudjuk, hogy a hibás kézbesítésen legalább hárman bosszankodnak: 1. aki küldi, 2. akinek küldi és 3. aki tévedésből a küldeményt megkapja...

(bt)

HŰTLEN AUTÓSOK

Hivatásos gépkocsivezető ismerősünk útonútfélen elhagyott gépkocsikkal találkozott. Néhánynak a rendszámát fel is jegyezte és a minap átnyújtotta nekünk.

Az IZ 80-59 rendszámú Volkswagen az Akácfa utca 64. számú ház előtt vesztegel; a CS 1969-es Trabant 601 a Bérkocsis utca 3. előtt. Ugyanott találhatók az IC 46-32 rendszámú gépkocsi földi maradványai is.

Az elhagyott gépkocsikat lassan-lassan megszabadítják a visszapillantó tükörtől, az ablaktörlő lapátoktól, a dísztárcsáktól, mindentől, ami mozdítható. Végül csak a roncs marad, rontja a városképet, akadályozza a közlekedést, elfoglalja a járdát a gyalogosoktól.

Miért nem szállíttatják el ezeket az autótetemeket a roncstelepre? A rendszám alapján könnyen meg lehet állapítani, hogy kivel kell megfizettetni az autótemetés költségeit. Ebből talán tanulna is a tulajdonosa és a következő kocsiját már nem hagyná ott a járdán, mint egy eldobott csikket.

(f. l.)

KÖZLEKEDÜNK ÉS PANASZKODUNK

1 50-es villamos

A metró utolsó szerelvénye 23.20-kor indul a Deák térről, viszont az utolsó busz már 23 órakor elmegy Kőbánya-Kispest végállomásról. Igaz, ott van az 50-es villamos a Határ útnál, két-három kocsi is, de egyik sem indul. Aratnak itt ilyenkor a taxisok. Javaslom: az utolsó metrószerelvény után is indítsanak legalább egy autóbuszt, gondolva az éjszakai műszakban dolgozókra, és éjszaka negyed 12-kor és fél 12-kor ugyancsak járassanak 50-es villamost.

Szabó Zoltán
Bp., Dózsa Gyögy út 150.
1134

2 Sorompó

A Kázmér utcai vasúti sorompónál sokszor negyven-ötven percet kell ácsorognunk, mert a bakterek jóval a vonatok indulása-érkezése után is csukva felejtik a sorompót. Szeretnénk, ha jobban odafigyelnének erre.

A Kisköz utca és Kázmér utca lakói

3 Kiskirály kalauz

A Somoskőújfalu—Budapest gyorsvonaton egy útitársunkat a kalauz Pásztón leszállította, mert a fiatal lány jegyét és pénztárcáját elvesztette (1980. aug. 29.). Hiába mutatta be személyi igazolványát és kérte: írják fel a címét, utólag büntetéssel együtt fizet, a jegykezelő vele szemben ugyanolyan kérlelhetetlen diktátornak bizonyult, mint azzal a másik útitársunkkal szemben, akit 100 forintra vagy leszállításra kívánt büntetni, mert hibát talált a retúrjegyében. A jegyre ugyan a MÁV pecsételte rá, hogy „egy hónapig érvényes", ám a kiskirály kalauz csak 3 napi érvényességet fogadott el. Lehet, hogy rendeletileg neki volt igaza, a hibát mégis az utast rosszul, vagy egyáltalán nem tájékoztató MÁV követte el: ne értékesítsen olyan jegyeket, amelyeken az érvényességi felirat azért téves, mert időközben új rendeletet hoztak. És vessenek véget annak is, hogy egy ilyen modortalan kalauz kényére-kedvére leszállítgathassa az utasokat a vonatról.

Varsányi Judit
és utastársai
Bp., Lenin körút 91. 1067

TÜCSÖK és BOGÁR

A pénteki edzésen a Kohász-játékosok a labdavezetést gyakorolták. Előtérben Paizs, Tóth és Keller

(Fotó: Gregority Antal)

Ha stimmel a képaláírás, akkor már mindent értünk

(A Fejér megyei Hírlapban fedezte fel Szabó János, kápolnásnyéki olvasónk)

A z idén bútorokkal jelentkezik az őszi vásáron a zalaegerszegi Zala Bútorgyár. Az ország valamennyi áruházában és szaküzletében

Tele van a világ csodákkal!

(A Magyarország hirdetései között észlelte Dr. Gunyhó Imréné, győri olvasónk)

Akkor ennek a sárkánynak nem hét feje van, hanem hét feneke!

(Cser József, budapesti olvasónk felvétele)

—VADÁSZLÖVŐ—
ORSZÁGOS BAJNOKSÁG

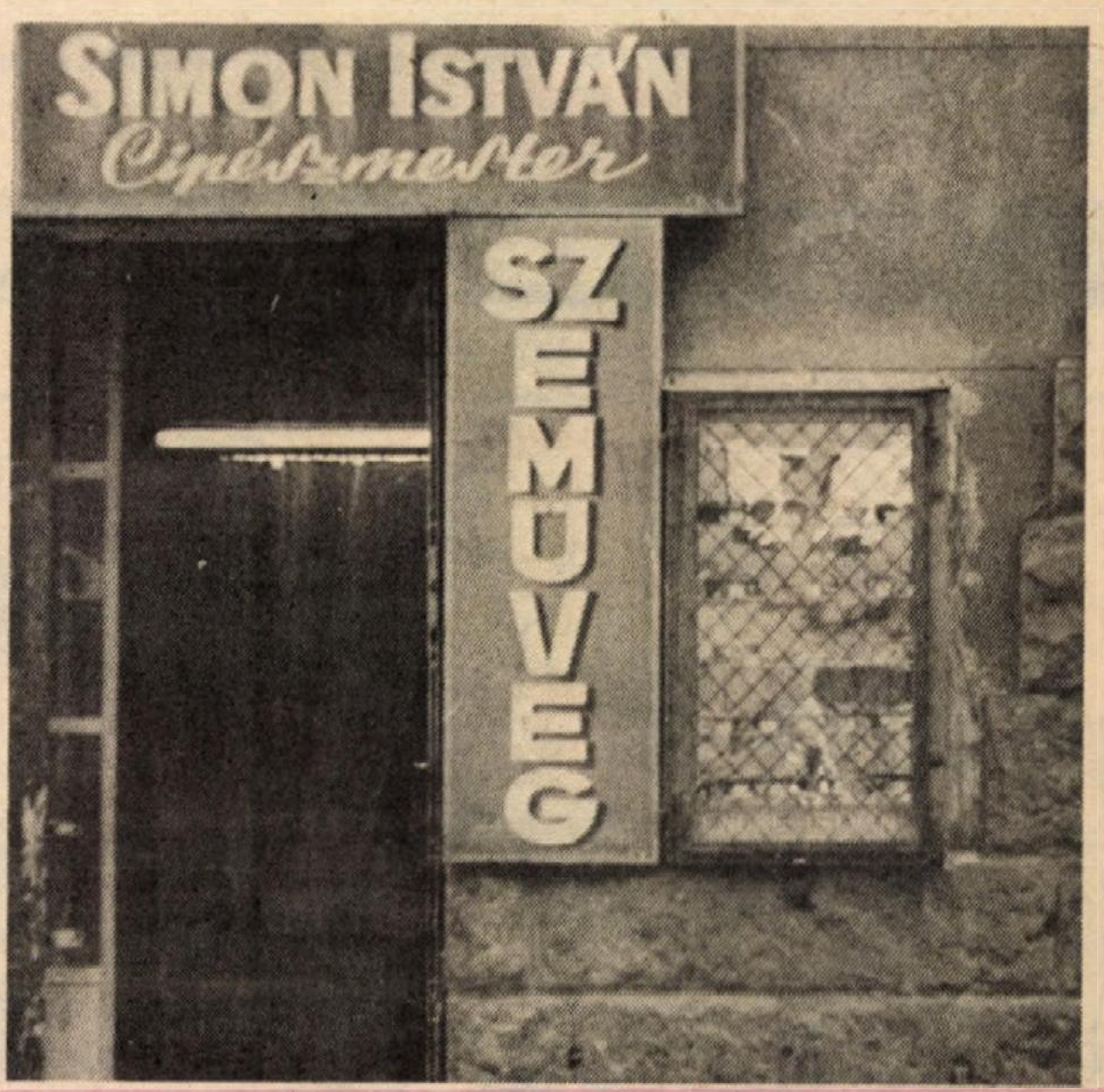
A győztesnek sikerült 600 lövéssel 599 vadászt elejtenie!

(Beküldte: Déri Ákos, miskolci olvasónk)

23-24 ÓVIMOZI MŰSORAI
csütörtök–péntek
Csak 16 éven felülieknek! **A farkas és a kisgidák**
Magyar film

Rossz rágondolni mit művelhetnek ezek a huncut állatok, ha csak tizenhat éven felüli ovisok nézhetik meg a filmet!

(A kenderesi mozi műsorán fedezte fel Hapek Katalin)

Tyúkszem-üveg?

(Rácz Frigyes fotója)

Ludas Matyi azt üzeni

Villányi László nyugdíjas olvasónk (Gyömrő, Eskü u. 4.) érdekes ügyben kéri tanácsunkat. 1945-ben szabadult amerikai hadifogságból. Elbocsátó szép üzenetként — és munkabér fejében — hetvendolláros csekket kapott az amerikaiaktól. A csekket — nyugta ellenében — azonmód benyújtotta a Nemzeti Bankhoz. 1960-ban — türelmes ember — érdeklődni próbált: mi van a dollárjaival? „Erre még nincs intézkedés!" — volt a válasz. Most — újabb húsz év elteltével — hozzánk fordult, mit csináljon?

Nos elsősorban is legyen büszke. Az Egyesült Államokat, az NSZK-t, Kuvaitot és Japánt messze megelőzve ő volt az első, aki dollárkölcsönt nyújtott a Nemzeti Banknak. Ilyen minőségben régóta méltó a Szocialista Népgazdaság Kiváló Tőkése kitüntetésre. Természetesen joga van a kamatok kamatával azóta tekintélyesre növekedett dollárösszeggel való rendelkezésre is. Hacsak a Nemzeti Bank nem tekintette már eleve adománynak a csekket. Ez esetben viszont elvárható, hogy az illetékes főosztályvezető valamelyik nap ellátogat Gyömrőre. És — mint alamizsnaügyben szokás — verklizik egy kicsit Villányi László udvarában.

Izgalmas levelet kaptunk az NSZK-ból. Lajos Németh (Launsbach, Giessener Str. 8.) arról értesít, hogy 1956-ban távozott külföldre. Ma már nyugdíjban van és tudni szeretné, hogy miért nem kap Magyarországról is nyugdíjat. Talán — kérdi — felveszi valaki?

Hát kérem, nem vesszük fel. Sőt, fel sem vesszük. Illetékes helyen azt közölték velünk, hogy Magyarországon csak Németh Lajos kaphat nyugdíjat. Lajos Néméthnek legfeljebb díj-nyug jár, de ilyenféle juttatás nálunk nem létezik. Felmerül viszont a gondolat: ha levélírónk 56-ban távozott és már nyugdíjban van, akkor bizonyára nem óvodáskorban hagyta el az országot és a nyugdíjjogosultság alapját képező szakmát még idehaza tanulta. Ingyen. Ily módon elvileg üdvös lenne, ha a nyugdíj bizonyos százalékát rendszeresen hazaküldené. A két ország között fennálló egyezmények alapján azonban természetesen nem tartunk igényt erre az összegre. A nyugdíj ugyebár összetett szó, hát egyezzünk ki ötven százalékra. Lajos Németh felőlünk nyugton maradhat, a díjat meg kapja továbbra is az NSZK-tól.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Egy chicagói bank igazgatósága konferenciát tart és éppen egy nagy tranzakcióról tárgyalnak, amikor az egyik igazgató rémülten felugrik:

— Szent isten, a kulcsot a kasszában felejtettem!

— Miért vagy olyan izgatott — inti le a másik —, hiszen mindnyájan itt vagyunk!

*

Egy lányos mama siránkozik:

— Nem tudom, mit csináljak a lányommal, amint meglát egy fiút, rögtön szerelmes lesz bele.

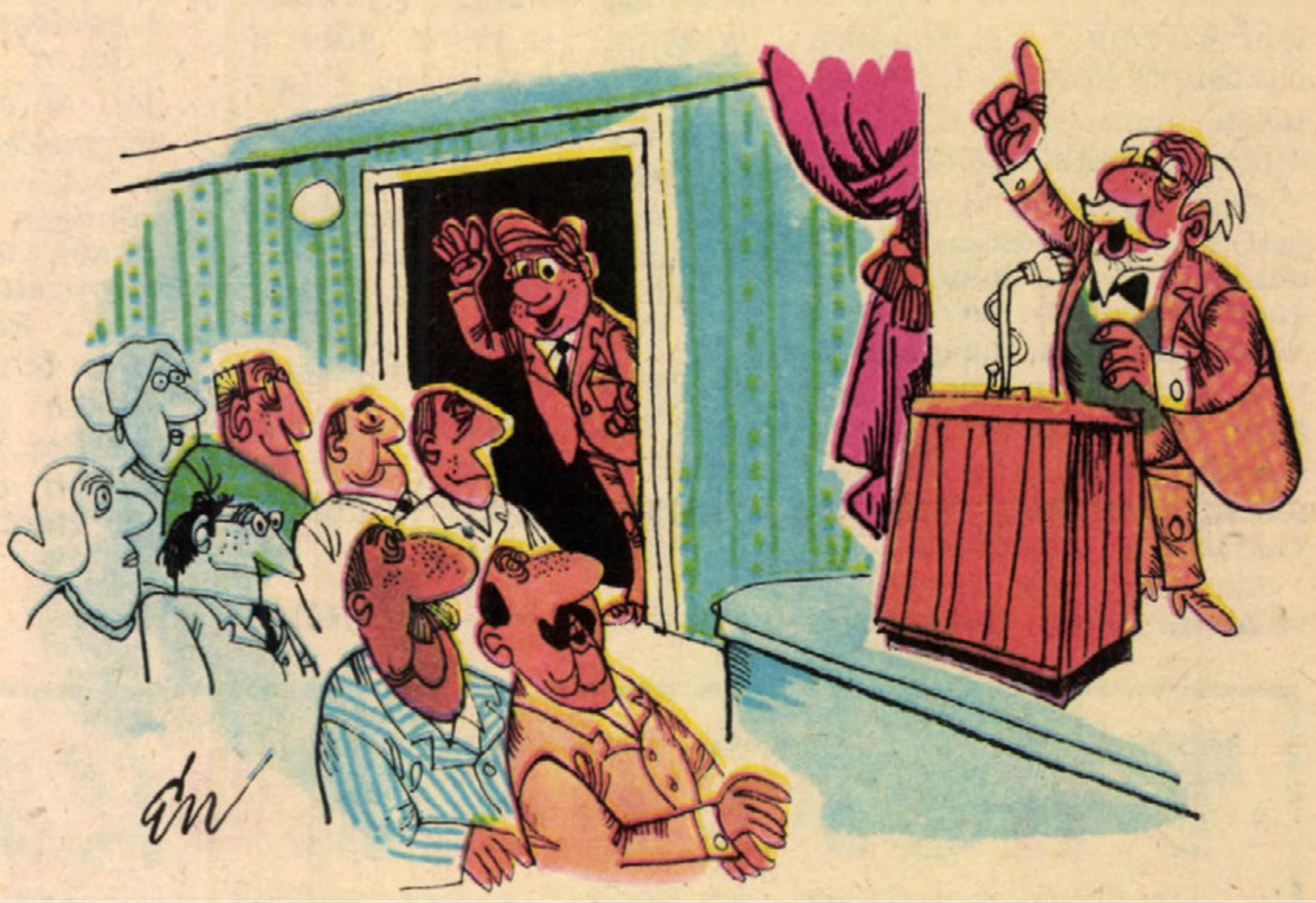
— Írja a lánya hátára, vigyázat, gyúlékony!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

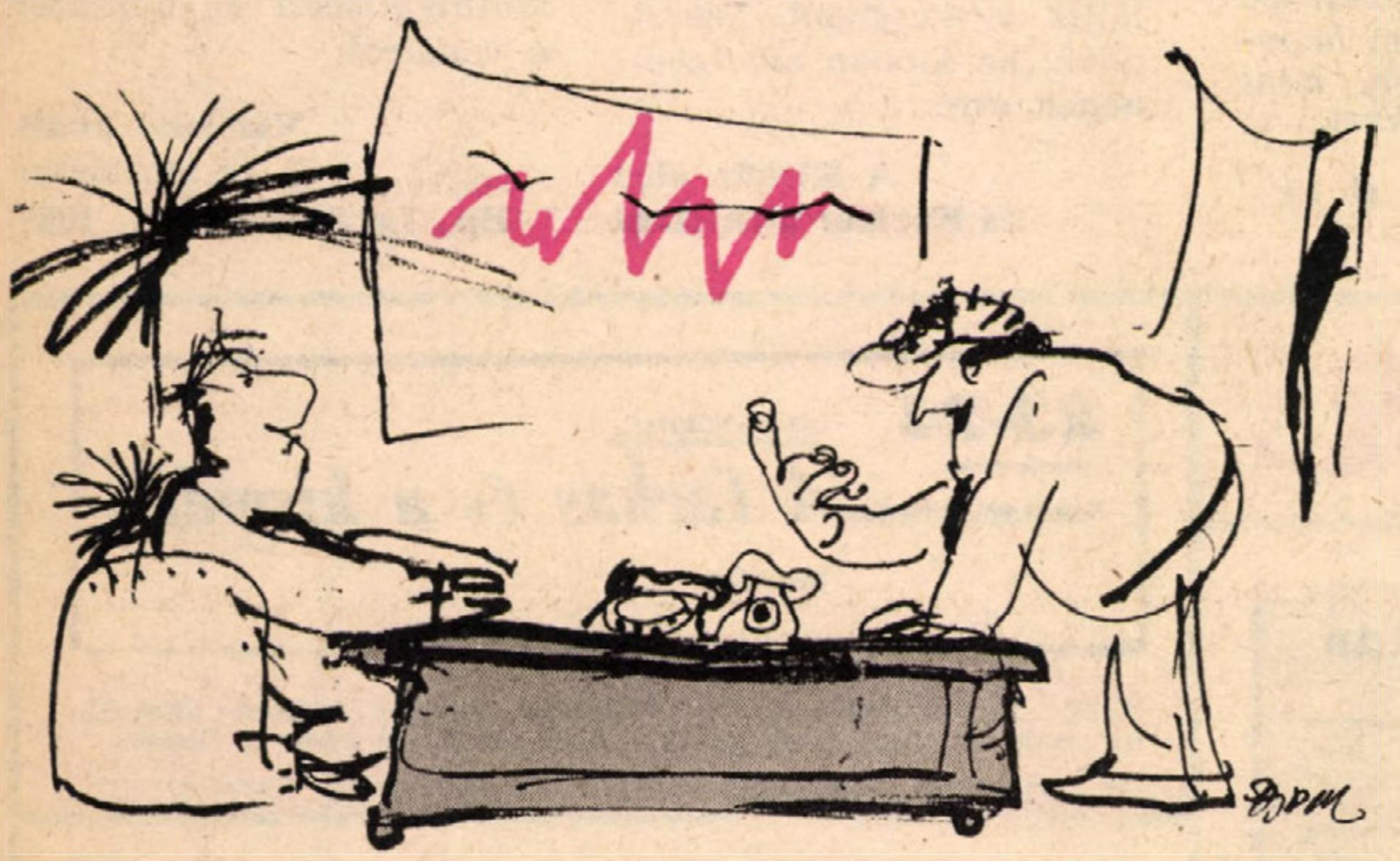
— Figyelj rám — buzdítja az apa csemetéjét —, ha szorgalmasan tanulsz, akkor a születésnapodra kapsz tőlem egy vadonatúj, szép és ropogós ötvenest!

— Igazán kedves az ajánlatod, apa — mosolyog a legényke. — Hidd el azonban, egy régi, kopott, csúnyán gyűrött százasnak még sokkal jobban örülnék!

MŰVELŐDÉSI HÁZBAN

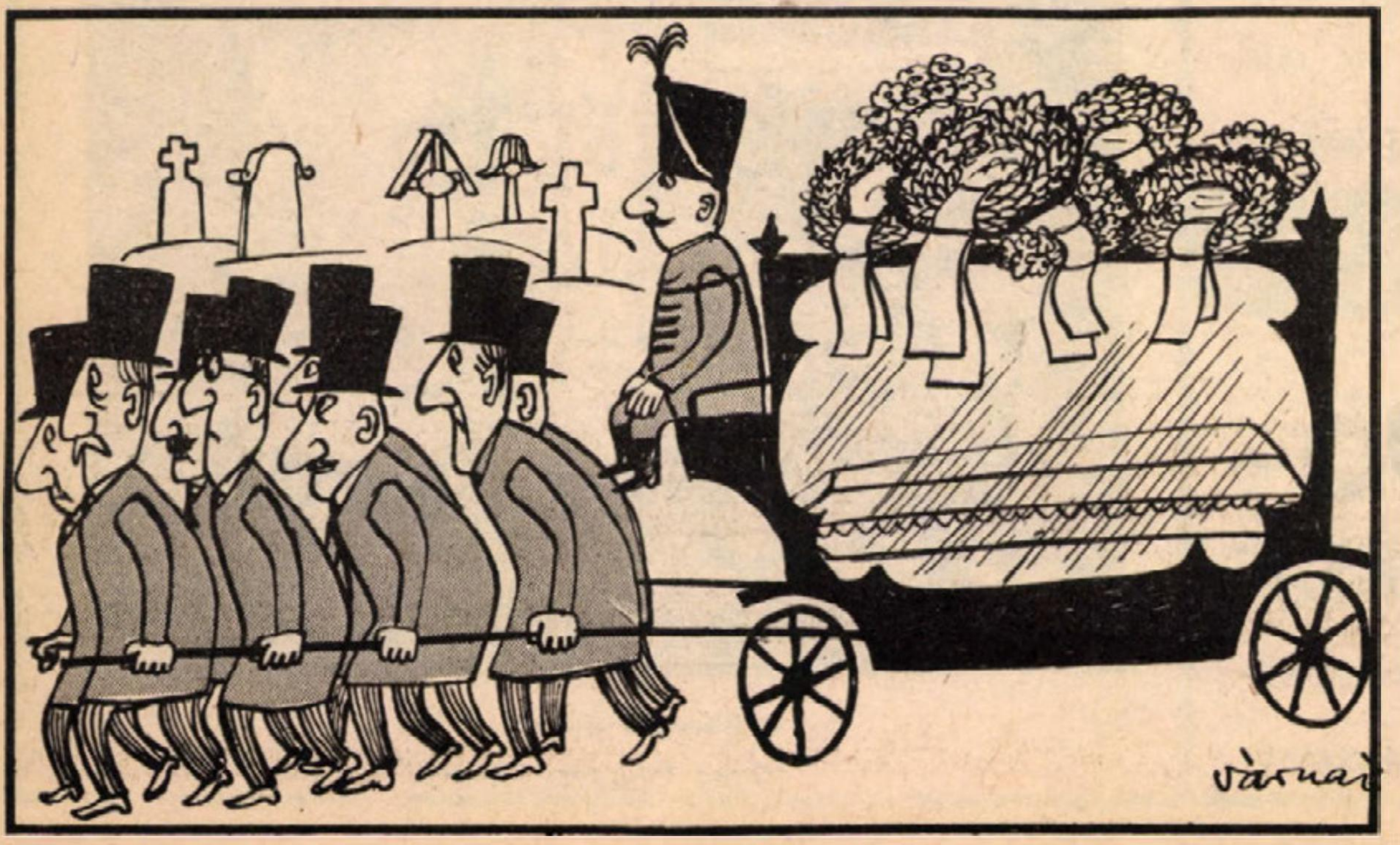
– Emberek, nem kell tovább hallgatni az antialkoholista előadást. Megjött a sör a büfébe...

– Ha ez így megy tovább, fizetést sem kell adnunk, a dolgozók egymást fizetik borravalóval!

FEKETE HUMOR

A PRIMADONNA TEMETÉSE

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két hölgy beszélget az eszpresszóban. Azt mondja az egyik:

— Én és a húgom együttvéve hatvan évesek vagyunk.

— Istenem! — csapja össze a kezét a másik —, és nem félsz egy ilyen pici gyereket egyedül hagyni otthon a lakásban?

*

Egy texasi apa pisztolyt vásárol a fiának. Kis idő elteltével a fiú elmeséli, hogy a pisztolyt elcserélte egy órára.

— Te szamár! — kiált fel méltatlankodva az apa —, most ha valaki megüt vagy megsért, te válaszképpen megmondod, hány óra van?

OPTIMIZMUS

– Mindjárt nyerek anyukám és megvehetjük a szekrénysort, amit az előbb kinéztünk...

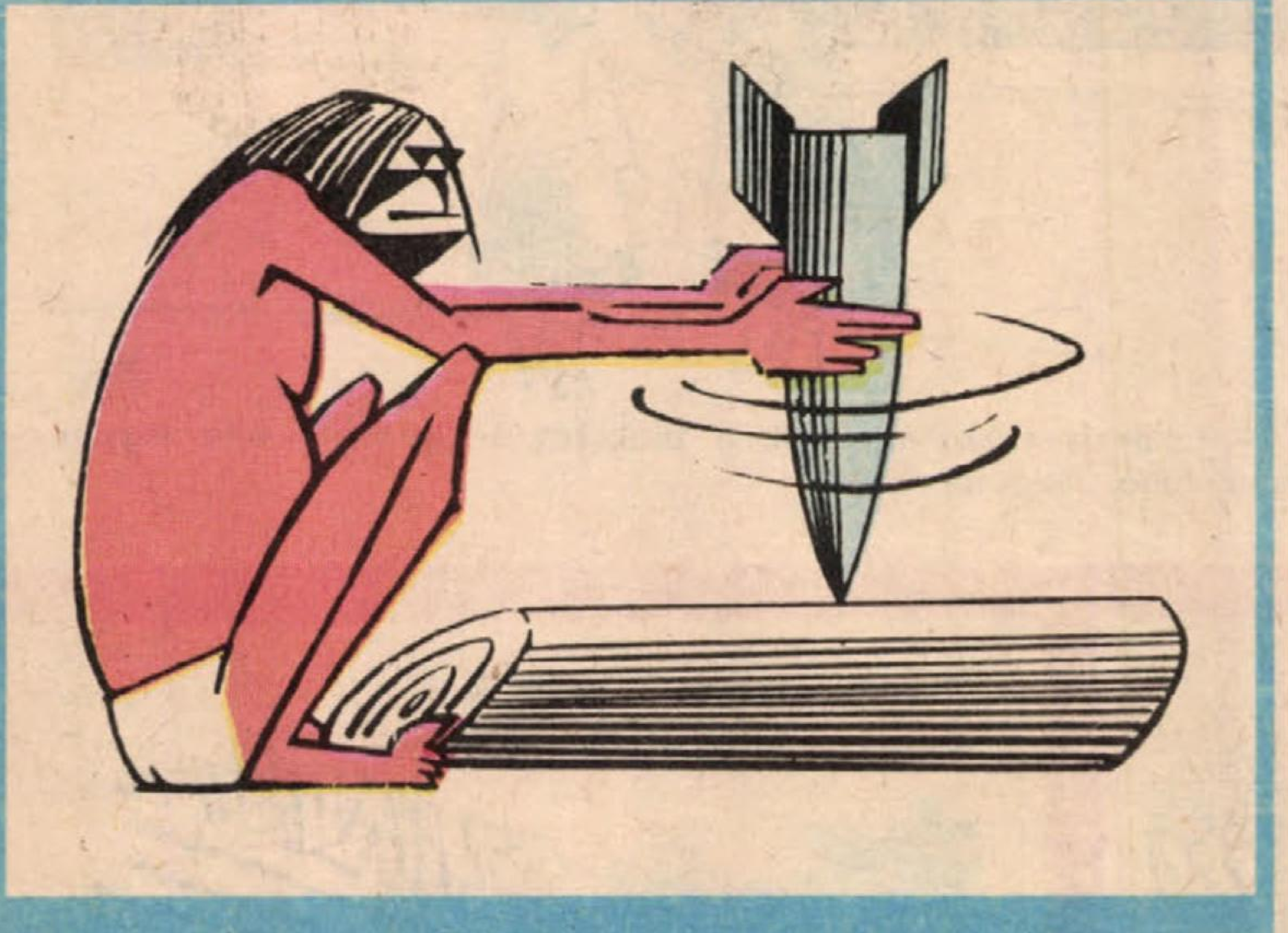
IMPORT HUMOR

Rajzok a gabrovói nemzetközi karikatúra-kiállítás anyagából

FRANCIA AFORIZMA VI.

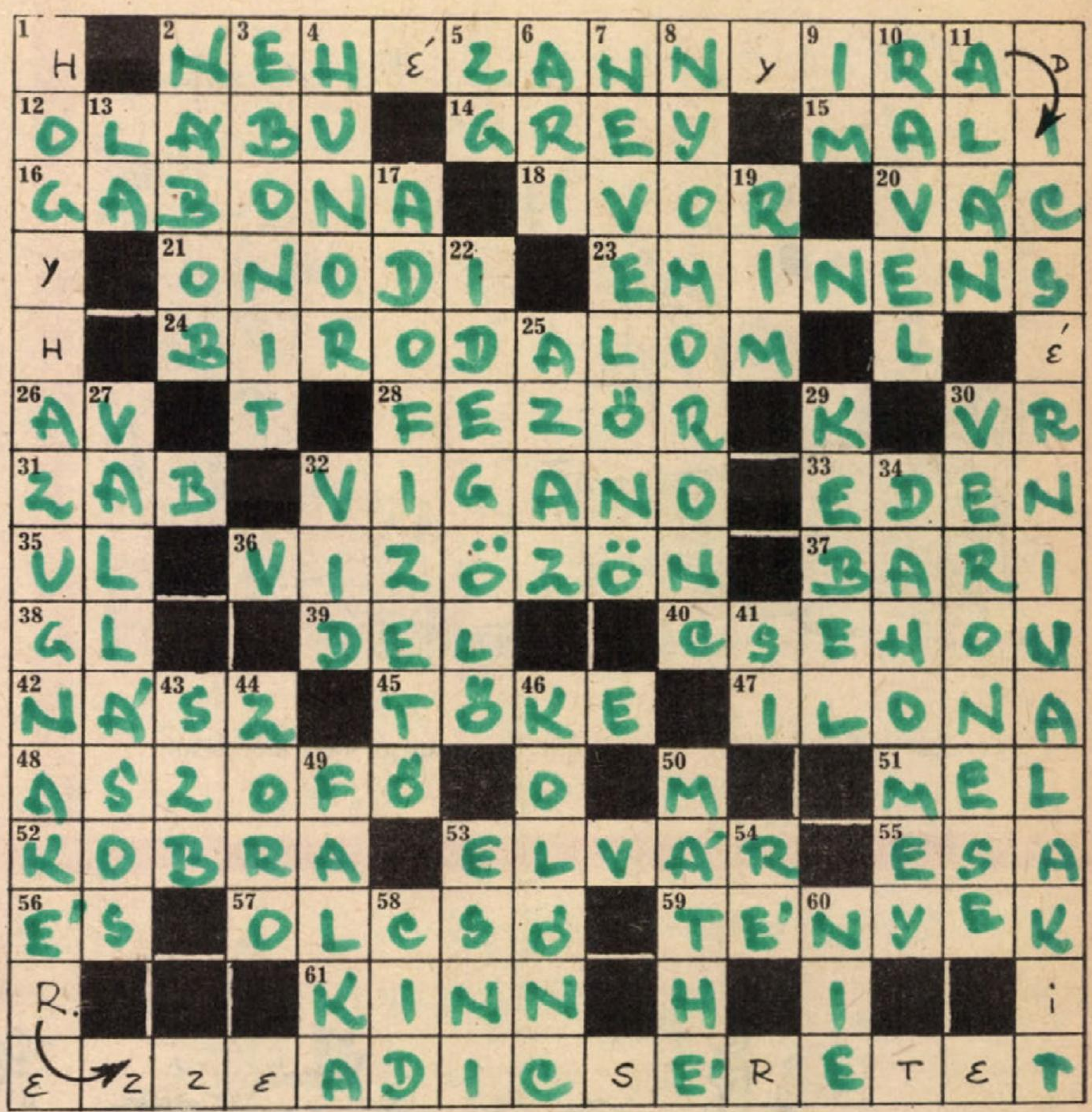
Rejtvényünk vízszintes 2. és függőleges 1. soraiban Fontenelle (1657—1757) egy aforizmája található. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 27-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. Nem lesz belőle balett-táncos
14. Angol államférfi, aki a gyarmatokon eltörölte a rabszolgaságot (1764—1845)
15. Afrikai ország
16. Gazdasági növények gyűjtőneve
18. Igen ritka férfinév (Kaas ...)
20. Város Pesthez közel
21. Történelmi országgyűlés jelzője (1707)
23. Jeles tanuló — ismert idegen szóval
24. Nagy kiterjedésű állam
26. Az avar egyik fele
28. A gazdasági élet kalandora
30. V. R.
31. Lovat táplál
32. A múlt század elején divatos nőiruha-fajta
33. Anglia külügyminisztere a világháború idején
35. ..ixes
36. Amit Noé ép bőrrel megúszott
37. Olasz kikötőváros
38. ..icerin
39. Mario ... Monaco
40. Az orosz irodalom egyik nagy alakja
42. A szerelem beteljesülése
45. Szőlő terem rajta
47. Magyar királyné a 12-ik században
48. Helység a Balaton mellett
51. E-vel: felvesz
52. Veszedelmes kígyó
53. Számít rá, igényt tart valamire
55. E. S. A.
56. Kötőszó
57. Kevésbe kerül
59. Azt szoktuk mondani róluk: makacs dolgok
61. Itt van a bárány, a farkassal ellentétben

FÜGGŐLEGES

2. Dúsgazdag ember
3. Fekete színű vulkanizált kaucsuk
4. Magor társa a magyar őslegendában
5. Z. G.
6. Arankát becézik így
7. Hajdan „úri" családok alkalmazottja a gyerek mellé
8. Szánalomra méltó körülmények között élő jelentéktelen alak
9. Mutatószó
10. Francia zeneszerző (Bolero)
11. A népvándorlás korában élt lovas nép
13. Olasz névelő
17. Teljesíti (egyik) állampolgári kötelességét
19. Verssorok összecsengése
22. Tömés előtt kerül a fogba
25. Vagyis
27. A templomjáró ember
29. Mell
30. Nagy olasz festő (1528—1588)
32. Római 5, 1, 500
34. Afrikai állam (volt francia gyarmat)
43. Téli sporteszköz
45. Szakszervezeti bizottság
44. Huru társa volt hajdani filmburleszkekben
46. Nehezék a kútgém végén
49. Állatok egy csoportja
50. A Nemzeti Színház művésznője (Erzsi)
53. Zuhanni
54. Z-vel a végén: fém
58. Római 100, 1, 500
60. Soha — németül

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ARKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V , József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-43 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

FRANCIA AFORIZMA IV.

című rejtvényünk megfejtése:

Keressük okát annak, ami történik, s rájövünk arra, ami történni fog.

200—200 forintot nyert:

Takács Jánosné, Csákvár, Kossuth u. 46. 8083

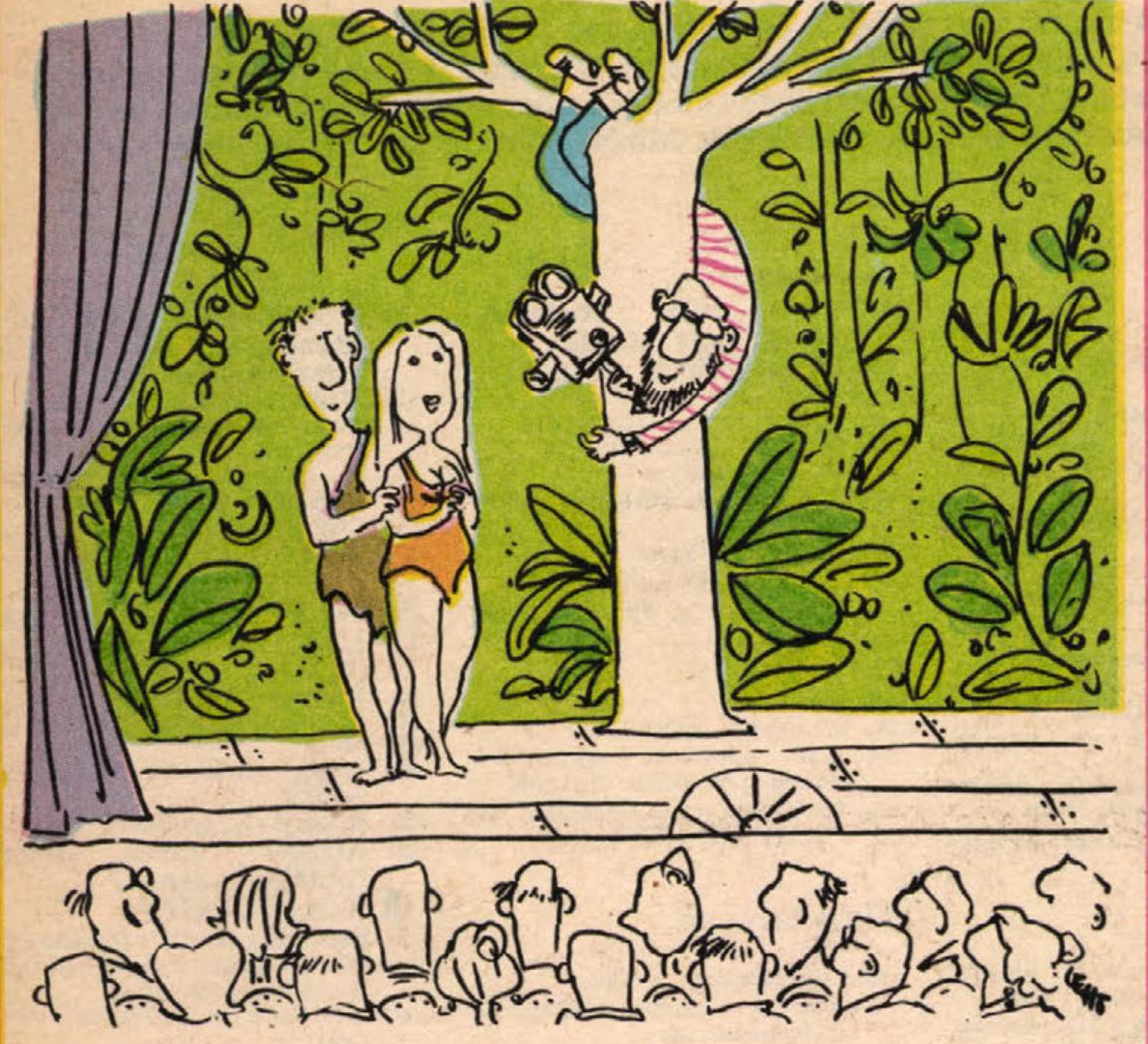
Mattyasovszky Lászlóné, Kapuvár, Gesztenye sor 1. 9330

Ráday József, Bp., Berda József u. 36. 1045

A nyereményeket postán küldjük el.

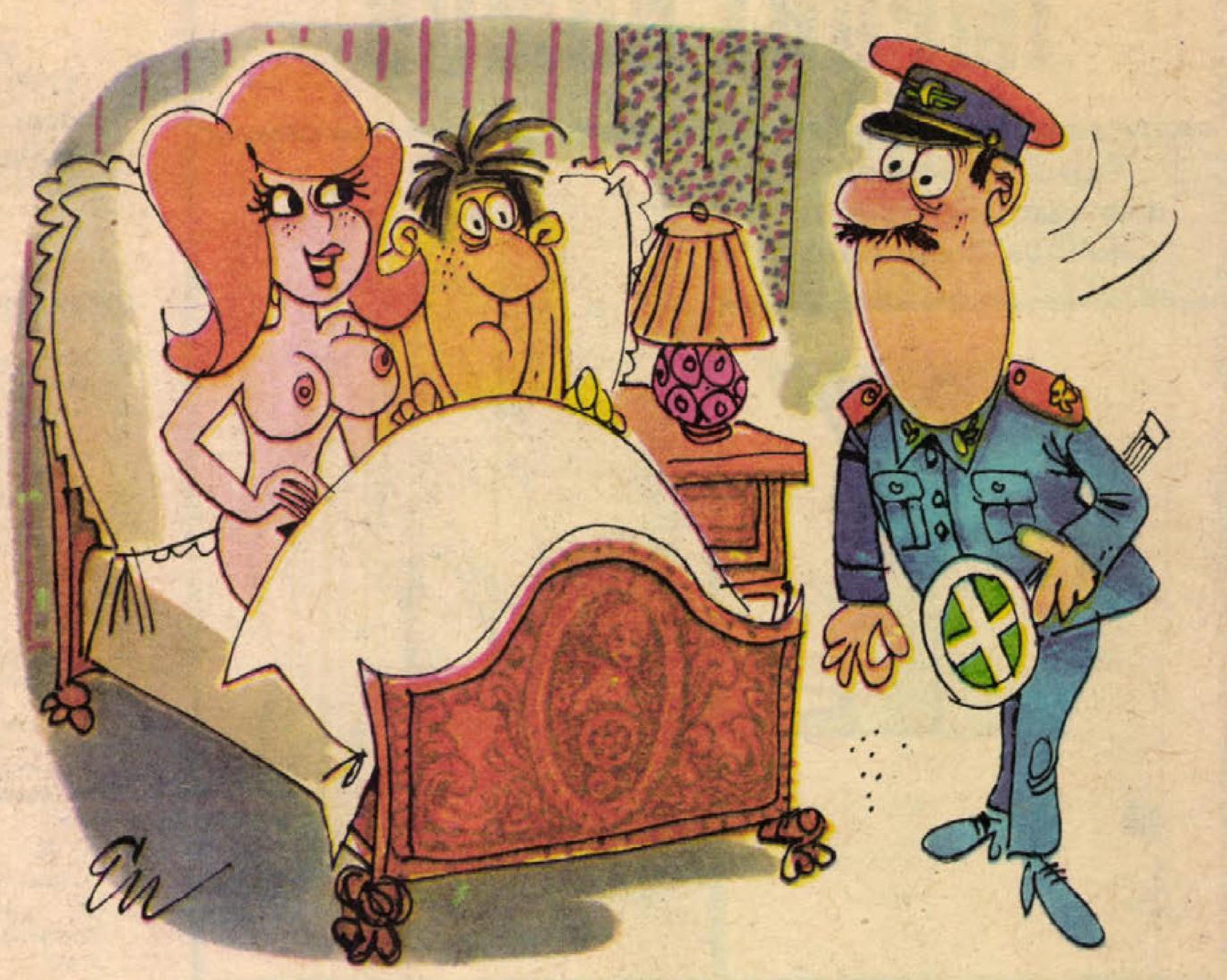
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

CSÁBÍTÁS

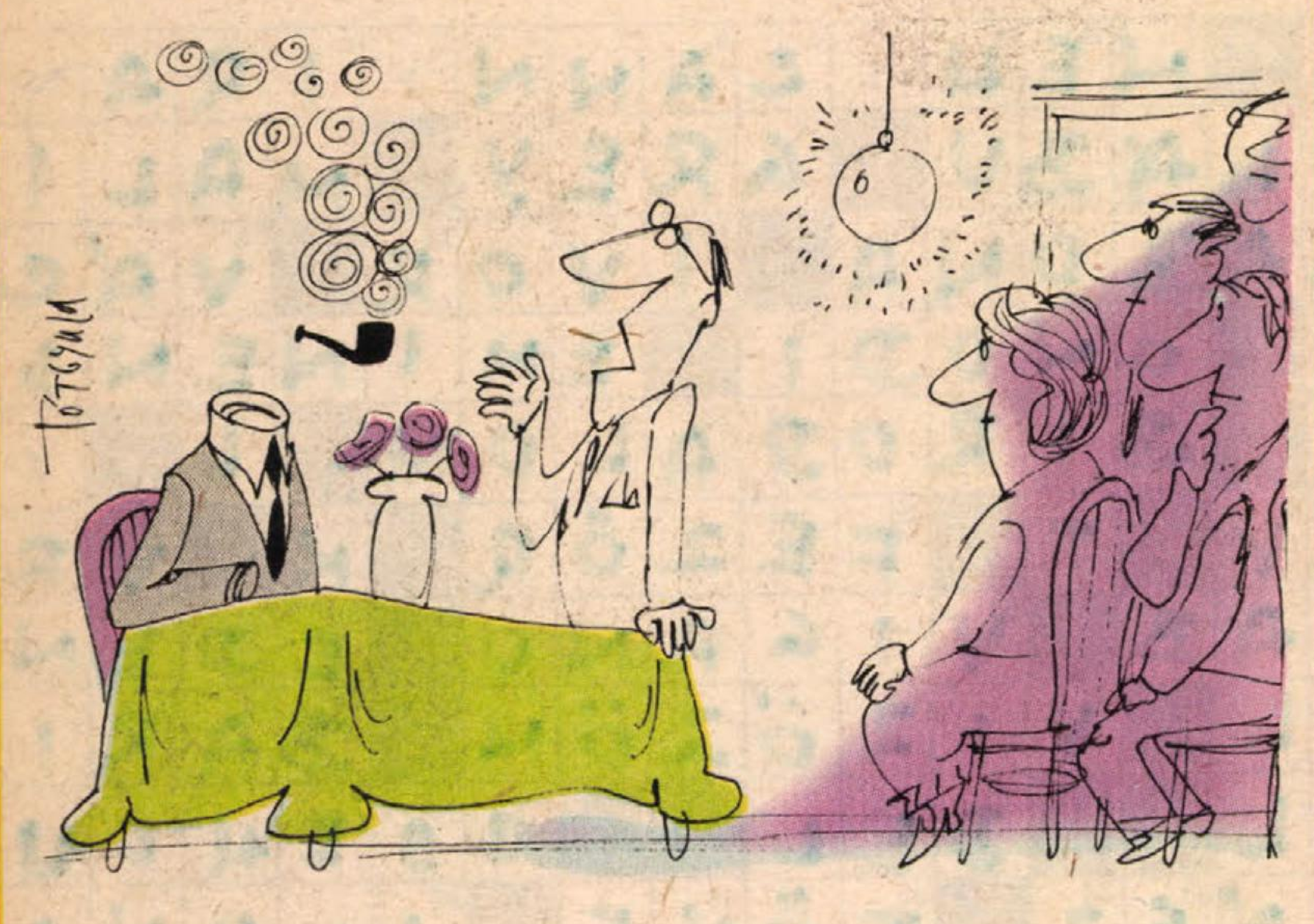

– Gyertek át a filmgyárba!

ŐSZI CSÚCSFORGALOM

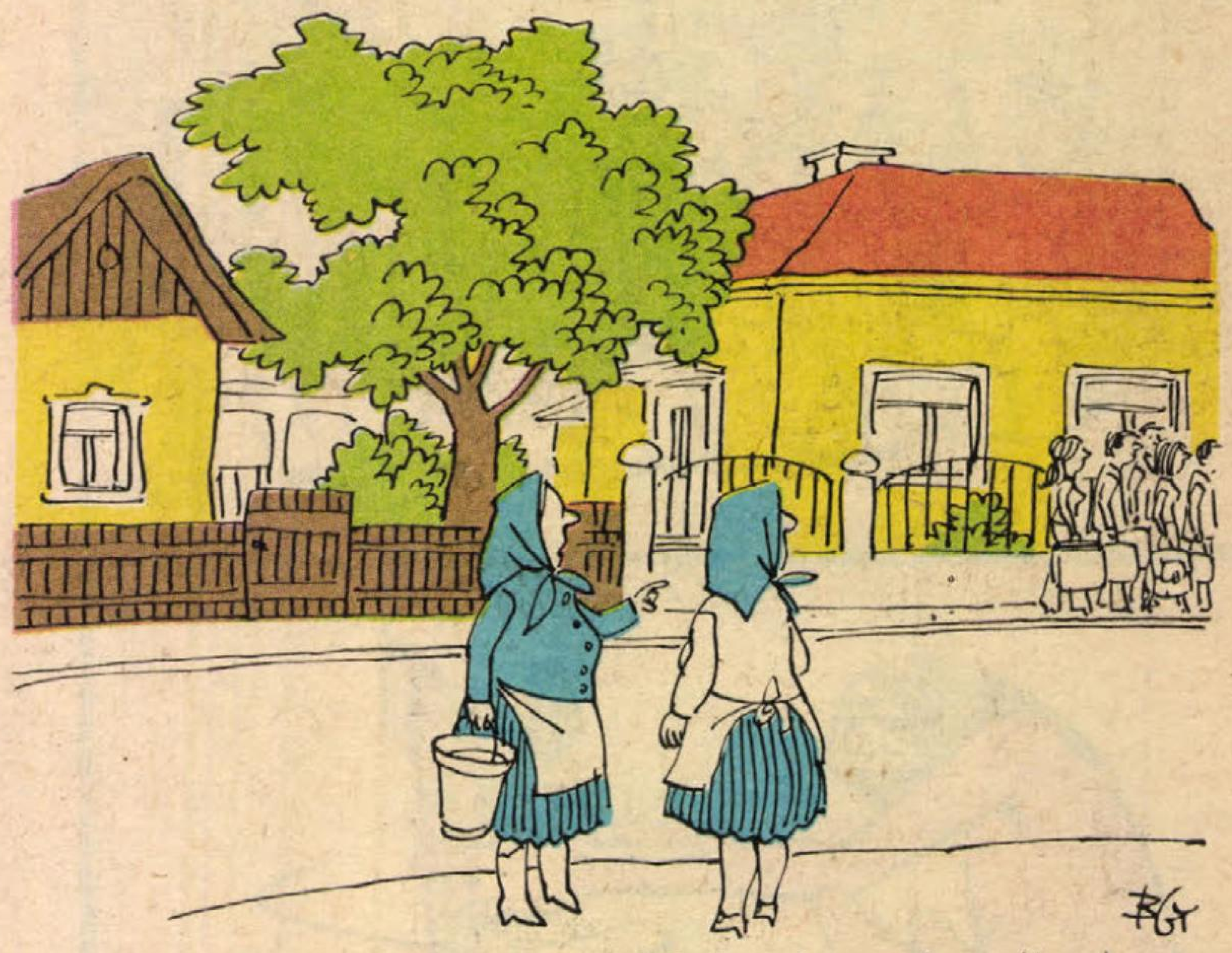

– Sose izgulj, ő csak a mentesítő járat!...

– És most felkérem a kiváló sci-fi-írót, hogy tartsa meg előadását...

BETAKARÍTÁS UTÁN

– Télire is visszahozhatnák a diákokat, hogy végre újra legyen nálunk fonó, meg táncház!

– Az ilyen szerelmi bajnokok miatt bomlik fel aztán a biológiai egyensúly!

SIKER

